Omraam Mikhaël Aïvanhov

SPRE O CIVILIZAŢIE SOLARĂ

Cap. 1 – Soarele, promotor al civilizaţiei

Atunci când soarele răsare, el îşi răspândeşte lumina, căldura si viaţa, şi această lumină, această căldură, această viaţă îi determină pe oameni să se trezească şi să plece la lucru. Unii merg la birou, la uzină sau la câmp, alţii îşi deschid prăvăliile. Copiii merg la şcoală. Străzile se umplu de strigăte, de oameni şi maşini care circulă... Seara la apusul soarelui, prăvăliile se închid, oamenii pleacă de la birou, revin acasă şi apoi... în pat! Soarele dă ritm vieţii fiinţelor şi tot el a fost iniţiatorul culturii, al civilizaţiei.

Ne întrebăm uneori cine este primul care i-a învăţat pe oameni scrisul, agricultura, folosirea focului sau a anumitor unelte, şi denumim pe cineva, dar în realitate la originea acestor descoperiri se află soarele. Veţi spune că nu este posibil, că soarele nu este inteligent, că nu are creier sa gândească, nici gură să vorbească. După părerea voastră, numai nişte oameni neştiutori sunt inteligenţi, iar cel datorită căruia întreaga viaţă este posibilă pe pământ nu este inteligent!...

Or, iată că soarele este primul care a adus omului cunoaşterea. Cum? Este foarte simplu de înţeles. Noi putem privi obiectele, formele, relieful, culorile, distanţele, pentru că soarele ne oferă lumina sa. Datorită acestei lumini ne putem orienta, putem observa, compara, calcula. Nici o cunoaştere nu este posibila în lipsa luminii. Ce putem cunoaşte în întuneric? Nimic.

Dacă v-aş întreba acum cine a adus religia, unii care se cred mari filosofi îmi vor răspunde că frica, acea frică a oamenilor în faţa forţelor dezlănţuite ale naturii. Nu, acesta este un punct de vedere foarte limitat. Soarele a creat religia: oferind căldura sa oamenilor, el a introdus în ei nevoia de a se dilata, de a iubi, de a adora. Iubirea nu poate exista în frig. Dar dacă încălziţi pe cineva, el se va deschide, se va simţi bine şi va începe sa iubească. Iată cum a apărut religia: datorita căldurii.

Aceasta religie poate fi la început numai iubire pentru un bărbat, o femeie sau chiar un animal: un câine, o pisica, un canar… Puţin contează, este un început. Într-o zi, aceasta iubire se va înălţa până la Maestrul Universului, până la Dumnezeu.

În sfârşit, tot soarele a fost iniţiatorul artei: fiindcă el a adus viaţa. Imediat ce o fiinţă posedă viaţa, ea doreşte să se deplaseze, să acţioneze, să se exprime, şi iată apărând dansul, cântecul, pictura, sculptura. Arta începe odată cu viaţa. Priviţi copiii: ei se mişcă, strigă, mâzgălesc... Strigatul lor este un început de muzică; mâzgăliturile lor înfăţişează un început de pictură; găletuşele lor de nisip arată un început de sculptură; căsuţele lor reprezintă începutul arhitecturii; iar toate mişcările lor timide constituie începutul unui dans. Da, arta începe odată cu viaţa, iar viaţa vine din soare.

Cum ar putea crea ceva un artist dacă lumea ar fi aruncată în întuneric? De unde

şi-ar lua el modelele? Cine i-ar da ideea unor mişcări, a unor forme, a unor culori? Le-am spus unor pictori: „Pictaţi nişte tablouri, dar cine v-a dat culorile? Le-aţi fabricat voi? Nu. Ele au fost extrase prin intermediul mineralelor şi vegetalelor, soarele v-a dat aceste culori, v-aţi gândit oare la toate acestea?” Pictorii nu sunt niciodată recunoscători soarelui pentru că le-a dăruit culorile, şi este foarte rar reprezentat în tablourile lor.

Soarele este deci iniţiatorul ştiinţei, al religiei şi artei, fiindcă a adus lumina, căldura şi viaţa. totuşi este ultimul pe care oamenii îl iubesc şi respectă. Pământul şi celelalte planete au ieşit din el, el le-a conceput. De aceea pământul conţine aceleaşi elemente ca soarele, dar în stare solidă, condensată. Mineralele, metalele, pietrele preţioase, plantele, gazele, materiile subtile sau groase ce se află în sol, în apa, în aer şi în planul eteric, provin din soare. De exemplu, aurul atât de apreciat de oameni, încât sunt capabili să comită crime pentru a-l obţine, este o creaţie a soarelui… Aşa cum pe pământ există nişte uzine în care se produc tot felul de mărfuri şi obiecte, sub pământ funcţionează deopotrivă şi nişte uzine în care lucrează milioane de entităţi, şi tocmai acestea fabrică aurul, condensând lumina solara.

Veţi spune: „Dar cum poate să fie aurul o condensare a luminii solare?” Ca să fie mai clar, să luăm exemplul arborelui. Arborii, mai ales unii dintre ei, ca pinii, brazii, stejarii, nucii apar

ca o materie foarte compactă şi dură fiindcă putem construi cu ei nişte case, nişte vapoare etc… Arborele se naşte din pământ şi este considerat deci ca o formaţiune a pământului. Ei bine, este o greşeală: arborele este plămădit din lumina soarelui. Luaţi un arbore, oricât de mare, şi ardeţi-l: apar nişte flăcări, o mare cantitate de flăcări, gaze în mai mică măsura, iar vapori de apă şi mai puţini; şi în sfârşit pe pământ rămâne o mică cantitate de cenuşa: iată ce rămâne pământului.

Arborele este alcătuit din pământ, apa, aer şi foc, dar focul, razele soarelui sunt cele ce constituie cea mai mare parte din el. Un arbore nu este deci pământ, ci lumină solară condensată. De altfel, dacă mergeţi în anumite păduri, aşa cum le-am văzut în India, Ceylon, Statele Unite, Canada sau Suedia veţi putea constata că aceşti arbori, ce reprezintă miliarde de tone, nu au determinat scăderea nivelului solului; dacă ar fi extras din sol elementele ce îl compun, solul s-ar fi cufundat cu mai mulţi zeci sau sute de metrii. Iată încă o dovadă că arborele este o condensare a luminii solare. Iar dacă arborii reuşesc să capteze şi să materializeze astfel razele de soare, de ce anumite entităţi care lucrează sub pământ nu ar putea face la fel pentru a fabrica aurul?... Da, avem la ce reflecta.

Am cunoscut într-o zi pe cineva a cărui cea mai mare pasiune era să găsească aur. El şi-a procurat tot felul de cărţi despre comori, cât şi despre practicile magice ce permit descoperirea sa. L-am lăsat o vreme fără să îi spun nimic (evident, el nu găsea nimic) şi apoi l-am întrebat într-o zi: „De ce faceţi ochi dulci femeii de serviciu, în loc să câştigaţi prietenia castelanei?” El s-a indignat: „Eu? Dar eu sunt căsătorit, nu fac ochi dulci nimănui! – Ştiu foarte bine că sunteţi căsătorit şi sunteţi un soţ fidel, dar observ totuşi că încercaţi să seduceţi femeia de servici”.

El nu înţelegea încă, şi atunci i-am explicat: „Iată, căutaţi aur, dar aurul nu este decât femeia de servici. Castelana este lumina soarelui a cărei condensare în străfundurile pământului a produs aurul. Iar atunci când castelana vede că, în loc să încercaţi să-i obţineţi favorurile, privirile, surâsurile, îi urmăriţi femeia de servici, ea se supără şi vă închide uşa. De acum înainte, adresaţi-vă direct castelanei, luminii soarelui, încercaţi să o iubiţi, să o înţelegeţi, să îi atrageţi binecuvântările şi într-o zi sau alta va veni şi aurul. De ce să nu vă adresaţi atât de sus?

Dacă sunteţi prietenul regelui, toţi supuşii săi vă vor respecta. Dar dacă aţi câştigat doar prietenia portarului, veţi rămâne cu portarul, ceilalţi nu vă vor cunoaşte”. El a rămas stupefiat: „Am înţeles”, a spus el. Dar nu cred, fiindcă el a continuat să arunce nişte ocheade femeii de servici.

Nu numai aurul este o condensare a luminii solare, ci şi cărbunele, petrolul, lemnul şi toate materialele din care se fabrică diferite obiecte. Tot ceea ce este confecţionat de industrie, chiar şi hainele ce le purtăm, soarele le-a produs. Întreaga economie este bazata pe produsele soarelui, dar noi îl uităm pe soare. Îl neglijăm pe alergând după nişte învelişuri, după nişte coji, după zgura creaţiilor sale. Există deci ceva greşit în înţelegerea oamenilor, şi aici se află originea celor mai mari necazuri, fiindcă atunci când părăsesc esenţialul pentru ceva secundar, centrul în favoarea periferiei, nu pot decât să îşi spargă capul, ceea ce de fapt se întâmplă. De aceea, ei trebuie acum să redea întâietate celui care este cauza tuturor lucrurilor: soarele. Situaţia se va îndrepta mai întâi în mintea lor, apoi societate, şi totul va merge mai bine. Veţi spune: „Dar cum această modalitate de a considera soarele poate avea asemenea consecinţe? Nu este decât un detaliu”. Da, pare un detaliu, dar odată cu trecerea timpului, această inversare de valori a antrenat nişte consecinţe extrem de grave şi complicate în toate domeniile vieţii.

Este suficient să reflectăm puţin pentru a înţelege că soarele se află la originea a tot ce există pe pământul nostru. Cereţi-i să vă explice cum a meditat şi a lucrat pentru a-i face pe oameni să trăiască, cum a pregătit nişte condiţii prielnice de atmosferă, de temperatură... cum a dozat lumina şi căldura pentru ca viaţa să apară. Mai întâi au fost vegetalele, apoi peştii, păsările, mamiferele, şi în sfârşit oamenii. Soarele a pregătit totul pentru a se naşte o cultură şi o civilizaţie. Tot soarele a fost primul agronom, pentru că de el depinde repartiţia vegetaţiei, dar şi creşterea şi înflorirea ei. El determină sărăcia sau bogăţia, foametea sau belşugul.

Când am ajuns în Franţa în anul 1937, eu spuneam că în viitor omenirea nu va folosi nici lemnul, nici cărbunele, nici petrolul pentru producerea energiei, ci doar razele solare. Evident, la acea epocă nu m-a crezut nimeni, dar acum încep să îmi dea dreptate, fiindcă din ce în ce mai mult îşi dau seama că

sursele de energie folosite în prezent vor fi curând epuizate şi vom fi obligaţi să ne orientăm spre energiile naturii, mai subtile, care sunt inepuizabile. În viitor datorită energiilor solare vom avea lumină, ne vom încălzi, vom călători… Ne vom hrăni chiar din lumina soarelui.

Oamenii nu ar fi putut niciodată exista, acţiona, lucra, fără viaţa soarelui. Ei nu ar fi putut niciodată trăii nişte senzaţii fără căldura sa. Ei nu ar fi putut niciodată vedea fără lumina sa, şi nu numai să nu vadă, dar nici să înţeleagă, deoarece înţelegerea nu este altceva decât o viziune superioară în domeniul intelectual. Cât despre căldură, ea a declanşat tot ce aparţine domeniului inimii: contactele, schimburile, iubirea, prietenia. Ea se găseşte la originea căsătoriei, a familiei, a societăţii şi a tuturor formelor de colectivitate. Dacă sunteţi reci, oamenii nu vă iubesc, de îndepărtează, dar dacă sunteţi călduroşi, ei vin să se încălzească lângă voi şi vă sunt recunoscători pentru căldura ce le-o oferiţi. Căldura este cea care apropie fiinţele, cea care le dă capacitatea de a simţi, de a se emoţiona, de a se încânta, de a se ruga… căldura soarelui se află deci la originea moralei şi a religiei.

Desigur, dacă spuneţi aceasta creştinilor, ei se vor indigna, fiindcă nu văd importanţa soarelui: pentru ei esenţialul este slujba. Atunci eu îi întreb: „Dar dacă soarele nu ar exista, cum s-ar desfăşura slujba? Cine ar putea rosti slujba în întuneric şi frig? Unde am găsi pâinea şi vinul împărtăşaniei?” Eu nu doresc să diminuez importanţa slujbei, vă voi spune chiar deschis că despre acest subiect eu cunosc mai multe lucruri decât majoritatea preoţilor. Ei au învăţat să rostească slujba, dar nu cunosc sensul ei profund, magic. Eu îl cunosc, de aceea am pentru slujbă un respect mult mai mare decât creştinii înşişi. Şi totuşi, eu îi întreb: „Cine ar rosti slujba în lipsa soarelui?… Cine ar asista la aceasta slujbă” Vedeţi că ei nu judecă deloc.

Dacă v-aş spune acum că lumina soarelui lucrând asupra corpului nostru fizic a format ochii, nu m-aţi crede. Şi totuşi, este adevărat, soarele a creat ochii noştri. De ce? Ca să fim văzuţi… Iar prin căldura sa, el a lucrat asupra corpului nostru pentru a crea organele simţului: inima, gura, şi mai ales pielea, pipăitul. El a considerat că sensibilitatea faţă de lumina trebuia limitată numai la ochi, în timp ce căldura trebuia să fie simţită pe

întreaga suprafaţă a corpului. Iată diferenţa… Este interesant, nu-i aşa?

Soarele conduce totul în univers; el este ca un dirijor, ca un rege aşezat pe tronul său. Când ia o hotărâre, el dă numai un semnal şi toate spiritele pe care le-a trimis aici pe pământ, sau pe alte planete, se grăbesc să îndeplinească ordinele: ele modifică ceva în atmosferă, în curenţii electromagnetici, şi apar astfel tot felul de variaţii în regnurile vegetal, animal, uman, în domeniile biologic, psihologic, economic, social. Tot ce se întâmplă pe pământ este comandat de soare; erupţiile sau petele solare nu sunt altceva decât nişte semne ce le da unei întregi ierarhii de inteligenţe însărcinate să îi execute ordinele.

Ştiinţa îmi va accepta într-o bună zi ideile, este imposibil să nu ajungă aici. De aceea eu le spun acum savanţilor: „Lăsaţi deoparte tot ce studiaţi în laboratoare şi ocupaţi-vă de soare. Totul se află în soare: sănătatea, bogăţia şi fericirea omenirii”. Veţi spune că anumiţi astronomi şi fizicieni studiază soarele… Da, eu ştiu, sunt la curent cu unele cercetări făcute de savanţii din toate ţările, în special din Statele Unite şi Rusia. Dar când reproşez ştiinţei că nu se ocupă de soare, vreau să spun că ea nu a studiat încă cu adevărat ce reprezintă lumina solară, şi mai ales cum poate lucra omul cu ea, făcând-o să pătrundă în el pentru a se purifica, a se întării, a se regenera. Fiindcă razele soarelui care pătrund în străfundurile oceanelor (ceea ce permite anumitor peşti înzestraţi să capteze şi să difuzeze lumina) pot să pătrundă deopotrivă în noi, şi dacă ştim cum să le primim, ele pot pune în mişcare anumiţi centrii, să aprindă anumite lămpi ce există în noi de o veşnicie. Eu v-am mai spus, razele soarelui sunt pentru mine ca nişte mici vagoane de provizii, adică nişte elemente de energie din care omul poate extrage cât vrea pentru împlinirea sa fizică şi psihică. Tot ceea ce omul are nevoie se găseşte în lumină. Iată un domeniu imens de explorat…

Cap. 2 - Surya-yoga

I.

Actualmente se vorbeşte mult despre yoga. V-am spus şi eu câteva cuvinte prezentându-vă diferitele tipuri de yoga existente care vin mai ales din India şi Tibet, dar şi din China,

Japonia… Fiindcă toate religiile au yoga lor, chiar şi creştinismul. Da, creştinii au practicat mereu adoraţia, rugăciunea, veneraţia, iubirea faţă de Creator, acesta fiind aspectul predominant al religiei creştine. În India, se numeşte Bhakti-yoga, yoga devoţiunii, a adoraţiei, a iubirii spirituale. Numai că această yoga convine anumitor temperamente, nu altora care au calităţi şi înzestrări diferite şi au nevoie de alte posibilităţi de manifestare. Căile care duc la Domnul sunt numeroase. Creştinii s-au limitat la o singură cale, care este de altfel minunată, nu trebuie să o criticăm, dar hinduşii sunt mai bogaţi, ei au dat multe alte metode.

Pentru cei care sunt înclinaţi mai mult spre studiu, spre cugetare, spre lucrarea gândului, ei au dat Jnana-yoga, yoga cunoaşterii, astfel ca ei să îl găsească pe Domnul prin concentrarea gândului.

Unii nu sunt atraşi nici de filozofie, nici de misticism, dar au o voinţă puternică, nişte energii de consumat, un mare devotament; ei doresc să lucreze şi să îi slujească pe ceilalţi. Karma-yoga este făcută pentru ei, adică yoga faptelor, a sarcinilor de îndeplinit fără a aştepta o plată sau recompensă. Karma-yoga este yoga acţiunii gratuite şi dezinteresate.

Pentru cei care doresc să domine, să-şi stăpânească instinctele, impulsivitățile, există Raja-yoga: prin concentrare şi stăpânire de sine ei reuşesc deopotrivă să atingă Divinitatea, topindu-se în Ea, devenind nişte „regi” (este sensul cuvântului „raja”) ai propriului regat.

Kriya-yoga este yoga luminii: să te gândeşti la lumina, să o cunoşti, să o înţelegi, să te înconjori de culori, să le introduci în tine însuţi şi să le proiectezi în jurul tău: este o lucrare minunată.

Hatha-yoga este făcută pentru cei cărora le plac exerciţiile fizice, luând tot felul de posturi, de „asane” aşa cum se numesc: îndoiri, răsuciri, încolăciri ale corpului, aşezarea picioarelor în jurul capului etc… Aceste exerciţii, bazate evident pe cunoaşterea precisă a centrilor ce se declanşează luând o anumită postura, cer multă voinţă şi perseverenţă. Hatha-yoga este yoga cea mai răspândită în Occident, dar sărmanii occidentali nu au temperamentul şi constituţia orientalilor, şi nici condiţiile de calm şi linişte pentru a o practica, şi mulţi ajung să se dezechilibreze fizic şi psihic. Am întâlnit mulţi

oameni care mi-au mărturisit că au abandonat practica Hatha-yoga fiindcă au simţit că se dezechilibrează! Trebuie să fii foarte prudent şi eu nu am sfătuit niciodată pe occidentali să practice acest tip de yoga.

Agni-yoga este yoga focului: să te gândeşti la foc, să lucrezi cu focul, să trezeşti focul. Deoarece focul se află la originea creaţiei, Agni-yoga este încă o cale care duce spre Creator.

Sabda-yoga, yoga Cuvântului Divin, constă în pronunţarea anumitor formule – sau mantre – la un moment dat, de un anumit număr de ori, cu o anumită intensitate… Cuvântul este o putere şi cel care ştie să acţioneze cu această putere, obţine nişte rezultate importante.

Aş dori să vă vorbesc acum despre o yoga care le depăşeşte pe toate celelalte: yoga soarelui. A fost practicată în trecut de numeroase popoare, dar în zilele noastre a fost abandonată, mai ales în Occident. Fiindcă în limba sanscrită la soare se spune „surya”, eu i-am dat numele de „Surya-yoga”. Este yoga mea preferată deoarece reuneşte şi rezumă toate celelalte feluri de yoga. Da, de ce să nu reunim toate tipurile de yoga într-una singură?...

Discipolul Fraternităţii Albe Universale nu poate să rămână o fiinţă limitată, el trebuie să se dezvolte în toate domeniile. El trebuie să acţioneze cu un total dezinteres: este Karma-yoga. El trebuie să Îl caute pe Dumnezeu, să Îl iubească, să Îl adore, este Bhakti-yoga. El trebuie să mediteze, să se concentreze pentru a reuşi să se stăpânească, să domine tot acest popor al celulelor sale: este Raja-yoga. Atunci când este aşezat pentru meditaţie sau execută mişcările gimnasticii noastre sau cele ale paneuritmiei, este, dacă vreţi, Hatha-yoga! El proiectează lumină şi culori, se înconjură de o aură luminoasă, este Kriya-yoga. El se concentrează asupra focului şi îi dă posibilitatea de a arde în el toate impurităţile sale: este Agni-yoga. El veghează fără încetare să-şi stăpânească cuvântul, adică să nu pronunţe nişte cuvinte negative ce pot provoca îndoială sau descurajare altora, şi se străduieşte dimpotrivă să devină un creator al noii vieţi: este Sabda-yoga. În sfârşit, el se concentrează asupra soarelui, îl iubeşte, îl caută, îl consideră ca o poartă deschisă spre Cer, ca manifestarea lui Hristos, reprezentantul Domnului, este Surya-yoga (Pentru a fixa imediat ideile, se poate spune că

Surya-Yoga este un ansamblu de exerciţii spirituale ce pot fi practicate asistând dimineaţa la răsăritul soarelui. Perioada favorabilă pentru practicarea acestor exerciţii este cuprinsă între începutul primăverii şi sfârşitul verii.). Discipolul care o practică nu respinge nici un alt fel de yoga, dimpotrivă, şi devine o fiinţă completă, trăieşte în împlinire.

Eu vă arăt noul model de omenire ce se creează în Fraternitatea Albă Universala: nişte fiinţe al căror ideal este de a-şi dezvolta toate calităţile şi virtuţile. Pentru că în Surya-yoga este cuprinsă adoraţia, înţelepciunea, puterea, de asemenea puritatea, activitatea, devotamentul, lumina, totodată şi focul sacru al iubirii divine. Iată de ce este important să cunoaşteţi toate binecuvântările ce le veţi primi asistând dimineaţa la răsăritul soarelui.

Practicând Surya-yoga, vă legaţi de puterea ce conduce şi însufleţeşte toate planetele sistemului solar, soarele, şi veţi obţine neapărat nişte rezultate. Iată de ce vă pot spune că toate aceste feluri de yoga, ce erau considerate în trecut ca minunate şi care sunt încă minunate, vor ceda locul Suryei-yoga ce le depășește pe toate, fiindcă prin intermediul soarelui lucrăm cu Dumnezeu Însuși. Vă voi spune chiar că soarele mi-a revelat ceea ce nimeni nu a putut să mă învețe, fiindcă nici o carte nu vă poate oferi ceea ce vă va oferi soarele dacă învățați să aveți cu el nişte relații corecte.

Pentru moment, nu ați reușit încă să intrați în contact cu soarele; el este la locul său, dar voi nu aveți nici o legătură cu el. Vă mulțumiți să îl priviți, să constatați ca strălucește mai puternic sau este mai șters decât în ajun, dar nu în acest fel puteți intra în legătură cu soarele. Pentru ca legăturile să se stabilească, trebuie să învățați să îl priviți în mod conștient: atunci vor începe să circule între el şi voi unde ce vor crea nişte forme, nişte culori, o lume nouă; veți atrage nişte forțe, nişte creaturi inteligente care vor veni să danseze, să se scalde în această frumusețe, în acest dialog, în această conversație ce se continuă între soare şi voi…

Desigur, aceasta nu se face atât de ușor. Ca să primiți toate binecuvântările soarelui trebuie să vă pregătiți. Ce înseamnă „a te pregăti”? Ei bine, să presupunem că doriți să asistați la răsăritul soarelui, dar în ajun sau cu o zi înainte ați trăit în

pasiuni, în certuri etc. Desigur, în acest caz nu sunteți pregătiți: la răsăritul soarelui veți fi năpădiți de amintirea tuturor acestor stări haotice ce le-ați trăit, și deși soarele se află în fața voastră, nu îl veți simți.

Trebuie deci să vă pregătiți din ajun: să nu mâncați prea mult, să nu vă culcați prea târziu, să nu faceți nimic ce v-ar preocupa sau tulbura dimineața, ci să fiți liberi, cu gândul liber şi inima în pace, fără să aveți nimic de reglat, de regretat sau de reparat. Este foarte important. În aceasta liniște începeți încet, calm, să meditați, fără să vă concentrați neapărat imediat asupra soarelui. Aruncați mai întâi o privire în forul vostru interior pentru a vedea în ce stare se găsesc „locuitorii" voștri, iar dacă este zgomot, se face curățenie, încercați să îi domoliți şi să echilibrați situația, fiindcă numai după ce ați reușit să vă degajați, instalând în voi înșivă armonia şi pacea, va veți putea proiecta spre soare, imaginându-l ca o lume mirifică, populată de creaturi perfecte, de ființe luminoase care trăiesc în inteligența sublimă, în iubirea absolută, în puritatea absolută, gândindu-vă că acolo sus domnesc o ordine, o cultură, o civilizație ce depășesc orice imaginație…

De altfel, dacă v-aș spune ca fără să vă dați seama vă aflați deja în soare? Nu o simțiți, dar există o mica parte din voi, un element foarte, foarte subtil care locuiește în soare. Ştiinţa nu a ajuns încă să studieze cu adevărat omul, nu știe tot ce reprezintă el ca imensitate, bogăție şi profunzime. Ceea ce se observă din el, corpul său fizic, nu este încă el. Omul posedă alte corpuri (astral, mental, cauzal, budic şi atmic) ce sunt alcătuite dintr-o materie din ce în ce mai subtilă.

Acest lucru este adevărat şi pentru pământ: pământul nu este numai ce se vede din el; în jurul său există o atmosferă ce se înalță până la mai multe zeci de kilometri, pe care ştiinţa a împărțit-o în diferite straturi, fiecare cu denumirea sa. Dar ceea ce ştiinţa nu cunoaște este că în aceste straturi se află o infinitate de elemente, de entități, şi că dincolo de atmosferă pământul mai posedă un corp eteric ce ajunge până la soare, atinge soarele… Deci corpul eteric al pământului se unește cu acel corp eteric al soarelui; fiindcă soarele posedă şi el un corp eteric ce se întinde dincolo de sfera sa, până la pământ şi chiar mai departe, până la alte planete. De aceea soarele şi pământul se ating, ele s-au contopit deja.

Şi cum omul este zămislit după imaginea universului, posedă şi el un corp subtil ce se va alătura soarelui... Din punct de vedere al laturii sale superioare dar el nu-și dă seama deoarece conștiința sa este limitată la lumea fizică.

Ceea ce vă spun aici vi se pare de necrezut, dar iată totuși nişte adevăruri de cunoscut şi de aprofundat. Atunci când omul începe să studieze la Școala Divină a Fraternității Albe Universale, el se îndepărtează în mod progresiv de această regiune limitată a conștiinței absolut senzoriale a lumii fizice către o regiune superioară care este cea a supraconștiinței. Această regiune a supraconștiinței este imensă, ea are mii de grade ce trebuie parcurse până când vom simți că suntem deja nişte locuitori ai soarelui, că existăm deja în soare.

Această parte din noi înșine, această entitate care locuiește în soare este Eul nostru Superior. Eul nostru Superior nu locuiește în corpul nostru fizic, altminteri ar înfăptui nişte minuni. El vine din când în când în contact cu creierul nostru, dar cum creierul nu este încă pregătit să se pună la unison cu el, nici să îi suporte vibrațiile, Eul Superior lucrează asupra creierului, îl pregătește, iar în ziua în care creierul va fi capabil să îl găzduiască, Eul Superior se va instala în om.

Eul nostru Superior nu este altceva decât Dumnezeu Însuși, o parte din Dumnezeu; de aceea, în regiunile superioare, noi suntem Dumnezeu Însuși, fiindcă nu există nimic în afara Domnului. Dumnezeu se manifestă prin creație şi creaturi, iar noi suntem o parcelă din El, nu existăm separat de El. Adevărata iluzie este să ne închipuim separați. Când înțelepții vorbesc despre maya, iluzia, ei nu se referă la lumea materială: lumea nu este o maya, eul nostru inferior este o maya fiindcă ne dă iluzia de a exista ca nişte ființe separate de Divinitate. Lumea este o realitate, materia de asemenea; iluzia, eu vă repet, vine din eul nostru inferior care ne împinge mereu să ne considerăm ca niște ființe separate.

Atât timp cât trăim foarte jos, la nivelul eului nostru inferior, ne înșelăm, ne aflăm în iluzie, nu putem simți această viața unica, această viață universala, această Ființă Cosmică care se află peste tot; eul nostru inferior ne împiedică să o simțim şi să o înțelegem. De aceea lucrarea pe care o efectuăm dimineața cu soarele, prin meditații şi rugăciuni, are ca scop să

restabilească legătura, să construiască o punte între eul inferior şi Eul Superior care se găseşte în soare.

Atât timp cât veţi fi influenţaţi de filosofia mecanicistă, atât timp cât veţi gândi ca soarele nu poate nici să vă vorbească, nici să vă ajute, vă veţi bloca calea evoluţiei. Trebuie să înţelegeţi că totul este viu, că o inteligenţă se exprimă prin tot ceea ce vedem, că soarele este o inteligenţă, o viaţă, o lumină vie… Atunci, dintr-o dată el va începe să vă vorbească. Dacă el mi-a revelat deja multe lucruri, este pentru că eu îl consider exact ce este, adică un spirit extrem de înalt, de frumos, de mare, de inteligent… încât totul păleşte alături de el! Încercaţi să îi puneţi nişte întrebări şi veţi vedea că vă va răspunde. Poate că nu veţi fi în stare să îi descifraţi imediat răspunsul, dar el se va prezenta, mai devreme sau mai târziu, pe ecranul vostru, în mintea voastră. Soarele trimite imediat răspunsurile, aidoma aparatelor electronice. Depinde de om să se dezvolte suficient pentru a le capta de îndată.

II.

Aşa cum cunoaşteţi, ştiinţa a descoperit de câţiva zeci de ani existenţa undelor care străbat spaţiul. Această descoperire a stat la originea radioului, a televiziunii, a telefonului, a radarului etc… întreaga problemă constând în a reuşi construirea aparatelor capabile să capteze undele sau să le emită.

Dar de ce să lăsăm ştiinţa sau tehnica să exploateze singure această descoperire? Spaţiul nu este străbătut numai de nişte unde ce ne permit să telefonăm sau să urmărim un program de radio sau televiziune… Alte unde, mult mai subtile încă, îl străbat şi trebuie să învăţăm deopotrivă să le captam, dispunem de aceste mijloace. Domnul a plasat în om nişte aparate ce îi permit să primească undele trimise de soare, de stele şi de toate fiinţele evoluate care locuiesc spaţiul. Dar în loc să primească aceste mesaje, în loc să capteze aceşti curenţi extrăgând din ei tot ce au nevoie pentru ameliorarea sănătăţii sau a înţelegerii lucrurilor, oamenii sunt cu mintea aiurea, sunt branşaţi la alte „posturi", posturile Infernului ce îi fac să audă numai zgomotul certurilor, al scandalurilor. Trebuie deci să învăţaţi să schimbaţi postul, şi aceasta o puteţi face la răsăritul soarelui.

În fiecare dimineaţă când ajungeţi pe Stâncă (La Bonfin, locul congreselor de primăvară şi vară, o culme stâncoasă unde Fraternitatea se reuneşte pentru a asista la răsăritul soarelui.), gândiţi-vă ca puteţi capta aceste unde pe care soarele vi le trimite. În loc să vă rumegaţi de fiecare dată geloziile şi problemele prost rezolvate, gândiţi-vă să vă branşaţi la posturile celeste, altminteri veţi rămâne mereu nişte sărmani nefericiţi care nu văd nici un profit în contemplarea răsăritului de soare.

De altfel, eu ştiu foarte bine că unii se întreabă: „De ce să urc dimineaţa pe Stâncă? Aceasta nu-mi aduce nimic”. În realitate, totul depinde de modul în care ei pun problema. Dacă şi-ar fi spus cu onestitate: „Eu întâmpin numai probleme şi greutăţi în viaţă, mă simt încolţit...” şi ar fi mers dimineaţa în faţa soarelui etalând toate aceste probleme pentru a le găsi o soluţie, poate că tocmai în acest fel ar reuşi să le rezolve. Da, dimineaţa, la răsăritul soarelui, gândiţi-vă la toate greutăţile voastre, iar soarele, care vă vede şi el, va spune: „Iată un sărman nefericit, haide să-l luminăm, să-l ajutăm”. Cum poate soarele să vă ajute? Tocmai prin undele sale luminoase.

Nimeni nu are dreptul să se pronunţe asupra oricărui subiect atât timp cât conştiinţa sa nu s-a trezit, fiindcă în aceste condiţii se înşeală. De aceea, eu v-am repetat de mii de ori ca, pentru a asista la răsăritul soarelui, trebuie să vă pregătiţi încă din ajun, să adormiţi cu gândurile, cu sentimentele cele mai frumoase. Astfel, în timpul nopţii pregătiţi terenul, iar a doua zi vă înfăţişaţi în faţa soarelui treji, bine dispuşi, gândind: „Cerul vorbeşte, Îngerii vorbesc, ei ne trimit nişte mesaje. Îţi mulţumesc, Doamne. Eu pot să dobândesc astăzi puţin mai multă sănătate, înţelepciune, iubire”. Dacă aţi putea capta măcar câteva unde, aţi auzi toate aceste entităţi celeste vorbindu-vă despre viitorul vostru, despre bogăţiile ce le posedaţi, despre viaţa pe care o veţi trăi când conştiinţa voastră se va trezi. Da, Cerul vă vorbeşte, el vă cântă... Cum aţi mai putea spune apoi ca nu s-a întâmplat nimic?

Soarele trebuie să fie primul spre care să ne îndreptăm privirile dimineaţa, pentru că astfel ne va influenţa benefic întreaga zi. Acum nu acordăm aproape nici o importanţă acestor lucruri şi ne înşelăm. Nu este lipsit de semnificaţie faptul că, ieşind dimineaţa din casă, întâlniţi o anumită persoană, fiindcă

anumite persoane vă aduc fericirea, reuşita, iar altele necazul, insuccesul.

Când mă aflam încă în Bulgaria –desigur, înainte de al doilea război mondial – exista un obicei foarte drăguţ, foarte emoţionant: în dimineaţa Noului An, copiii erau trimişi să ureze „La mulţi ani” pe străzi şi în casele vecinilor, deoarece copiii sunt puri şi se crede că ei aduc numai lucruri bune. Fiecare copil avea o crenguţă de pom de care erau agăţate uneori nişte panglici; cu această crenguţă ei trebuiau să atingă persoanele urându-le de bine, sănătate, succes, recolte îmbelşugate… Li se mulţumea oferindu-li-se fructe, bomboane, brioşe, de aceea copiii purtau un sac la fel de mare ca ei pentru a putea pune toate acestea.

Am participat şi eu când eram mic la o astfel de ceremonie prin vecini, însoţit de crenguţa mea. Nu ştiu cum îşi închipuiau oamenii că le puteam aduce nişte binecuvântări, dar existau multe familii care îi cereau mamei mele să mă trimită foarte devreme dimineaţa, înaintea altora. Ea mă trezea, mă îmbrăca… dar mie nu-mi plăcea deloc fiindcă îmi era somn şi trebuia să ies în frig, în zăpadă – ştiţi că iernile în munţii din Macedonia nu sunt ca iernile pe Coasta de Azur! Dar plecam totuşi pe jumătate adormit şi intram prin case pentru a atinge întreaga familie cu crenguţa mea şi mormăiam nişte cuvinte ce le învăţasem pe de rost şi al căror sens nici măcar nu îl cunoşteam. Era totuşi un obicei foarte frumos.

Acelaşi lucru este valabil şi pentru soare. El trebuie să fie primul care să vă salute şi să vă spună „bună dimineaţa”, şi toate treburile voastre vor merge bine. De aceea este foarte important să vă pregătiţi din ajun, gândindu-vă că mâine vă veţi afla în faţa celui mai bun servitor al Domnului, că vă veţi putea impregna din lumina, căldura, viaţa sa. Încercaţi să vă lăsaţi deoparte grijile, chinurile, ca să vă puneţi cu totul la dispoziţia lumii divine, să comunicaţi cu forţele benefice ce se găsesc în voi, în jurul vostru…

Priviţi câţi oameni pot comunica între ei când au fost inventate undele radio! Chiar şi cei aflaţi în pericol pe un vas, într-un avion, pe un munte sau într-o peşteră pot cere ajutor. Radioul şi televiziunea ne trimit zilnic mesaje din lumea întreagă… Este foarte bine, dar de ce să rămânem mereu în comunicare cu nişte oameni care ne fac să auzim numai nişte

strigăte, nişte revendicări, nişte revolte, nişte ameninţări? Trebuie să folosim aparatele pe care Domnul ni le-a dat pentru a comunica cu soarele, cu fiinţele care ne sunt superioare, armonizându-ne cu lungimile lor de undă, pătrunzând în aura lor, în fericirea lor, în lumina şi pacea lor, şi de îndată ce ne-am întărit lângă ei ne putem permite să intrăm în legătură cu sărmanii oameni.

Unii sunt pe cale să gândească: „Când se va termina aceasta? Ne vorbiţi despre soare, şi în acest timp el ne arde pe cap”. Ei bine, cu atât mai bine, veţi fi copţi, gata să fiţi mâncaţi! Fiindcă există spirite inteligente care sunt ca nişte grădinari: îşi vizitează grădina, livada, pentru a culege fructe şi a se distra. Ele spun: „Oh, acest pepene galben, acest pepene roșu, această piersică… ce fructe minunate!” Da, atunci când văd o fiinţă care se trezește în sfârșit la viaţa spirituală, ele se ocupă de ea desfătându-se cu tot ce strălucește şi emană luminos din ea. Astfel sunt vizitaţi de grădinarii Cerului toate femeile şi toţi bărbaţii. Cineva va spune: „Dar eu nu am nimic de dat, eu nu sunt o livadă, cum se poate căuta ceva la mine?” În realitate există mereu un element folositor de extras… chiar şi din plantele veninoase, pentru fabricarea unor medicamente!

Dacă voi continua să vă vorbesc acum despre acest subiect, nu voi mai termina fiindcă este o problemă dintre cele mai pasionante. Oamenii nu au habar că sunt vizitaţi de nişte creaturi din cealaltă lume, chiar şi tinerele fete şi băieţii sunt vizitaţi de acestea, fiindcă sunt toţi ca nişte laboratoare pline de elemente chimice. Dar nu a venit momentul să continuăm acest subiect. Eu aștept cel puţin ca problemele elementare să fie puse la punct, altminteri nu veţi asimila nişte chestiuni mai importante. Când observ că nu știţi să fiţi încă vigilenţi pentru răsăritul de soare, eu nu vreau să vă duc în nişte domenii unde cea mai înaltă stăpânire a gândului şi a energiilor sale este necesară.

Mai mult decât în alte domenii, în viaţa spirituală este periculos să vrei să sari nişte etape. Dacă va-ș spune: „Iată un talisman datorită căruia veţi putea chema spiritele”, cum sunteţi încă atât de slabi şi neexperimentaţi, veţi fi striviţi. Ce bine va-ș fi făcut? Veţi fi pregătiţi atunci când veţi lua în considerare toate aceste subiecte pe care pentru moment le consideraţi

nesemnificative şi lipsite de importanță. Aș dori, nu este interesant, dar aceasta vă va salva viaţa; în timp ce, ceea ce vă interesează vă va aduce toate necazurile dacă vi se va da prematur.

III.

În fiecare an, când vine primăvara, soarele încălzește pământul şi semințele cuibărite în sol, calme, simt că soarele le mângâie, le cheamă, le face nişte invitații, şi atunci ele se trezesc şi îşi încep lucrarea. „Oh, oh, veți replica, ce ne tot povestiți? Încolțirea, creșterea sunt nişte mecanisme automate şi inconștiente la plante...” Știu, dar există totuși în plantă o viaţa somnolentă ce se pune în mișcare în fiecare primăvară la chemarea soarelui: toate semințele încolțesc, se dezvoltă, iar oamenii se bucură știind că vor culege fructe şi vor putea trăi.

Sunteți dezamăgiți şi vă gândiți ca știți aceasta de multă vreme. Nu mă îndoiesc că ați ști tot ce vă spun, dar vi le spun totuși pentru a vă arăta ca nu ați înțeles bine această problemă. Știți, știți, dar nu ați înțeles. Cunoașterea şi înțelegerea sunt două lucruri diferite. Se știe, dar ce a dat până acum această formidabilă cunoaștere? Nimic. Dacă ați fi înțeles, ați fi văzut că posedați şi nişte semințe pe care trebuie să le faceți să se dezvolte.

În sufletul, spiritul, inima, intelectul şi corpul fizic al oamenilor, Creatorul a depus nişte semințe (nişte înzestrări, nişte virtuți, nişte puteri magice, toate splendorile) pe care numai lumina şi căldura soarelui spiritual le pot trezi şi face să crească. Dacă mergem primăvara şi vara să privim răsăritul soarelui – soarele care este cea mai bună imagine a Divinității – este pentru a oferi semințelor noastre cele mai bune condiții de creștere şi împlinire. Cât despre cei care îşi închipuie ca sunt atât de inteligenți şi savanți să disprețuiască această practică, ei bine, semințele divine vor rămâne înmormântate pe veșnicie.

Expuneți-vă deci în fiecare dimineață razelor de soare, toate semințele voastre vor începe să crească şi veți deveni o grădină plină de fructe gustoase. Fructele care nu sunt expuse la soare rămân verzi, acre, acide, în timp ce expuse la soare devin colorate, dulci, gustoase. Toată lumea știe aceasta, dar nimeni nu a observat că este adevărat şi în cazul ființei umane. Desigur, mulți oameni se expun la soare pe plaje, dar după-

amiaza, într-un moment în care influenţele razelor sale nu mai sunt benefice şi devin chiar nocive.

Dimineaţa foarte devreme trebuie să vă expuneţi razelor de soare lăsându-le să-și îndeplinească lucrarea. Veţi simţi atunci cum se nasc în voi mici muguri, mici mlădiţe… Desigur, trebuie apoi să le udaţi, fiindcă altfel se vor usca. Soarele dă lumina şi căldura, dar nu poate uda plantele: el are nevoie deci de o colaboratoare, apa, iar această colaboratoare se află în noi. Da, soarele efectuează o parte din lucrare şi noi trebuie să o facem pe cealaltă: trebuie să udăm plantele încălzite de soare. Cu ce apă? Cu iubirea noastră, cu credinţa noastră, cu încrederea noastră, cu voinţa noastră… Trebuie să dăm o mână de ajutor soarelui! Dacă îl lăsaţi să vă încălzească fără să participaţi la lucrare, nu vor exista prea mari rezultate; ceea ce el a făcut să crească se va usca.

Cum să participăm la această lucrare?… Ei bine, când vă aflaţi sub influenţa razelor de soare, trebuie să fiţi activi ca el, adică să meditaţi, să contemplaţi, să vă rugaţi, să mulţumiţi Domnului sau să rostiţi câteva cuvinte pozitive, luminoase. Veţi uda astfel aceste mici mlădiţe cu inima voastră, cu iubirea voastră, şi totul se află pe un drum bun. Învăţaţi să deveniţi cultivatorii pământului vostru!

Cap. 3 – Căutarea centrului

I.

Tot ce există pe pământ, a existat mai întâi în stare eterică în soare. Pentru a înţelege această idee trebuie să ştim că elementele s-au format printr-o condensare succesivă. La început a fost focul. Focul a emanat din el o substanţă mai densă, aerul, care la rândul său a emanat apa. La rândul ei, apa, descotorosindu-se de elementele sale cele mai dense, a format pământul (există de altfel acum dovezile științifice că viaţa pe pământ a apărut din apă). Fiecare element este o condensare a unui alt element mai subtil: aerul din foc, apa din aer, pământul din apă. Dar dincolo de focul pe care îl cunoaştem există un alt foc, lumina soarelui, care este adevărata origine a tuturor lucrurilor.

Veți întreba: „Ce s-a întâmplat pentru ca toate aceste elemente să se condenseze?” A fost suficient ca ele să iasă din centru, din soare. Atunci când elementele conținute în soare s-au îndepărtat spre periferie, ele s-au condensat, au devenit opace, grele... Este ceea ce s-a întâmplat şi cu omul: îndepărtându-se de centru, de sânul Domnului, el s-a îngreunat, s-a îngreunat, iar acum, pentru a-și regăsi puritatea şi lumina, trebuie să se reîntoarcă spre centru. Veți vedea imediat cum prescripțiile tuturor religiilor se vor regăsi în această căutare a centrului, sau dacă preferați, în mod simbolic, a soarelui.

Cu ani un urmă, exista aproape de Saint-Cloud un parc de distracții numit Luna-Park. M-am dus şi eu într-o zi să îl vizitez. Nu o să vă povestesc tot ce exista acolo pentru amuzamentul publicului. Vă voi spune numai despre „divanul fermecat”. Era o platformă rotundă ce se învârtea, pe care se urcau tinerii... Maşina pornea, mișcarea se accelera, şi imediat cei care se aflau la periferie erau prinși în vârtejul forței centrifuge, fiind aruncați, întorși pe spate şi proiectați din toate părțile spre exterior, în timp ce aceia care se aflau în centru rămâneau liniștiți la locul lor. Această imagine simplă vă arată că, îndepărtându-vă de centru, sunteți supuși din ce în ce mai mult unor forțe dezordonate, haotice, şi vă pierdeți încet-încet echilibrul şi liniștea. Dimpotrivă, atunci când vă apropiați de centru, mișcarea se schimbă şi vă simțiți liniștiți, bucuroși, împliniți.

Făcând aceste observații în natură şi în ei înșiși, Inițiații trecutului au formulat o ştiinţă, o filozofie, nişte metode. Căutările, descoperirile lor au ajuns până la noi, iar acum vi le transmit pentru a le folosi la perfecționarea voastră. Numai că trebuie să înțelegeți felul meu de a mă exprima. Eu sunt privilegiat deoarece dispun de un limbaj foarte clar, foarte simplu, aproape copilăresc, în comparație cu tot ce veți găsi în lucrările unor filosofi şi teologi care sunt atât de abstracte şi încâlcite! Ei da, de ce să nu simplificăm exprimarea unor mari adevăruri? De ce să nu le facem clare şi accesibile chiar şi copiilor? Iată o calitate ce mi-a dăruit-o Domnul: să ştiu să prezint limpede şi simplu cele mai abstracte chestiuni. Este ceea ce fac pentru voi în fiecare zi. Uitați, de exemplu: această imagine a divanului fermecat ne arată că, dacă asistăm

dimineața la răsăritul soarelui, nu numai că vom extrage aici nişte forțe, dar găsim în noi înșine un centru: părăsim periferia şi ne reîntoarcem la izvor, în liniște, în pace, în lumină, în libertate.

Soarele este centrul sistemului solar şi toate planetele gravitează în jurul său într-o mișcare armonioasă. Această mișcare armonioasă a planetelor în jurul soarelui trebuie să o imprimăm propriilor noastre celule. Pentru aceasta, trebuie să găsim centrul în noi, Spiritul, Dumnezeu. În acel moment, toate particulele ființei noastre intră în ritmul vieții universale, iar ceea ce trăim ca senzații şi stări de conștiință este atât de minunat încât nu există cuvinte pentru a le exprima.

Veți spune: „Oare este neapărat necesar să asistăm la răsăritul soarelui? Nu este același lucru să ne rugăm la noi acasă?” Desigur, vă puteți ruga şi în camera voastră, legându-vă de Domnul, reîntorcându-vă spre centru. Dar dacă în timp ce vă rugați, respirați aerul pur şi vă expuneți razelor soarelui, realizați această uniune cu Domnul nu numai în mod intelectual sau spiritual, cu ajutorul gândului, dar şi fizic prin aer, prin lumină. Aici la răsăritul soarelui, sunteți ajutați de nişte factori foarte puternici: aerul pur, prospețimea, liniștea, tot acest spațiu şi această căldură, aceste raze de soare... Este împlinirea! Dacă știți să profitați de toate aceste condiții, vă veți apropia mai repede, mai eficace, mai bine de acest izvor al vieții de care avem toţi nevoie.

Toate ființele fără excepție simt această nevoie de a se reîntoarce spre izvor. Ele o înțeleg în diferite feluri, dar în realitate toate îl caută pe Domnul: cei care nu fac decât să mănânce şi să bea, cei care caută neobosiți femeile, cei care îşi doresc bogăția, puterea sau cunoașterea... toţi îl caută pe Domnul. Interpretarea mea îi va deranja poate pe credincioși fiindcă ei sunt deseori limitați şi părtinitori şi vor spune: „Este imposibil ca oamenii să îl caute pe Dumnezeu pe nişte căi întortocheate!” Ba da, nu există vreo creatură care să nu îl caute pe Dumnezeu, numai că fiecare îl înțelege în felul ei.

Ar fi desigur de preferat să știm unde se află Dumnezeu şi cum să îl găsim, dar Dumnezeu se găsește deja puțin în hrană şi băutură, puțin şi în bani. El se află şi la bărbați şi femei. Da, toate aceste senzații de împlinire, de dilatare, de încântare, cine altcineva le-ar putea aduce? A dori autoritatea, puterea,

înseamnă a dori să posezi deopotrivă un atribut al Domnului. Iar a dori frumusețea este o altă căutare a unei calităţi a Domnului: splendoare să. Chiar şi mâncăii care îşi petrec întreaga zi în chefuri, dacă nu l-ar gusta puțin pe Domnul în acest fel, nu ar mai simți acea plăcere a confortului sau a satisfacerii stomacului. Nu există nimic bun, frumos sau încântător care să nu conțină câteva frânturi din Divinitate. Numai ca, pentru

a-l găsi cu adevărat pe Domnul, noi nu preconizăm toate aceste căi atât de costisitoare, murdare şi jalnice. (Unii merg să îl caute pe Domnul în mlaștini!) Noi arătăm adevărata cale, cea care îl atinge direct: soarele.

Primul lucru ce trebuie făcut este deci să înțelegem importanța centrului şi să înțelegem cum această căutare a centrului produce în noi mari schimbări, chiar fără știrea noastră. Cu cât ne apropiem de soare cu spiritul, cu sufletul, cu gândul nostru, cu inima, cu voința noastră, cu atât mai mult ne apropiem de centrul care este Dumnezeu. Soarele este simbolul Divinității în planul fizic, reprezentarea ei vizibilă, tangibilă. Toate aceste nume abstracte şi îndepărtate de noi date Domnului: Izvorul Vieţii, Creatorul cerului şi al pământului, Cauza Primordială, Dumnezeu Atotputernic, Sufletul Universal, Inteligența Cosmică… se pot rezuma în imaginea soarelui atât de concretă şi apropiată de noi. Da, puteți considera soarele ca rezumatul, sinteza tuturor acestor idei sublime şi abstracte ce ne depășesc. În planul fizic, în materie, soarele este poarta, legătura, mediumul datorită căruia noi îl putem regăsi pe Domnul.

Începeți prin a înțelege că privind centrul sistemului solar, restabiliți în voi înșivă un sistem identic, cu propriul vostru soare în centru, cu spiritul vostru care revine, se instalează şi preia conducerea. Pentru moment, în voi este ceartă, haos, nu există nici o conducere, nici un cap: toţi „locatarii” voștri mănâncă, beau, strigă, răvășesc; iar gândurile, sentimentele, dorințele voastre se contrazic, fiecare îşi trage spuza pe turta sa. Cum vreți să vă rezolvați problemele în această anarhie? Nu veți reuși!

Trebuie să fii în interior ca un sistem solar pentru ca totul să graviteze în jurul unui centru, dar un centru luminos şi călduros, nu trebuie să acceptați un centru întunecat, slab, murdar, prost… La curățenie deci! Iar pe cei care i-ați luat până

acum ca ghizi, ca modele, trebuie să îi examinați unul după altul spunând: „Oare ești la fel de luminos ca soarele? Atunci, pleacă de aici!... Iar tu ești la fel de călduros ca soarele? Nu? Afară atunci!” După această curățenie, această purificare, instalați soarele. Iar când soarele va apărea, când îşi va relua locul său central, când va fi cu adevărat prezent în voi, viu, veți vedea de ce este capabil. La sosirea sa, toţi locuitorii care sunt în voi vor simții că șeful, instructorul, stăpânul lor a revenit.

Priviți nişte copii într-o clasă, nişte cântăreți într-o corală sau nişte soldați într-o cazarmă: atât timp cât lipsește capul, instructorul, șeful coralei, căpitanul, fiecare face ce vrea; dar imediat ce apare conducătorul, toţi revin la locurile lor şi încep lucrul... Priviți şi o familie care se ceartă. Dintr-odată, un prieten stimat şi respectat de toţi apare şi ei îşi schimbă imediat atitudinea: „Bine ai venit, ia loc. Suntem fericiți să te vedem! Ce mai faci?” Ei încearcă să se privească chiar cu amabilitate pentru ca prietenul său să nu observe că se aflau într-o adevărată tragedie! De ce să nu folosiți aceeași lege, să introduceți în voi „capul” cel mai luminos, cel mai călduros, cel mai însuflețitor: soarele? În acel moment, în mod instinctiv, magic, toţi îşi vor găsi locul, fiindcă le va fi rușine să se comporte urât cu acest prieten sau superior...

Atunci când în voi izbucnesc nişte discuții, nişte dezordini, nişte revolte, dacă începeți să vă rugați cu multă ardoare, totul se ușurează dintr-odată, şi veți regăsi calmul şi bucuria: înseamnă că a sosit în sinea voastră un prieten şi din cauza lui toţi locuitorii au tăcut. Mulți dintre voi ați verificat aceasta, nu-i aşa? Acum, dacă îl rugați pe acest prieten cu şi mai multă insistență şi entuziasm să nu plece, să rămână şi să locuiască în voi, în acea clipă pacea şi lumina voi domni veșnic în sufletul vostru.

II.

Dacă ne luăm după aparențe, din punct de vedere al pământului, vom observa desigur că soarele răsare, apune şi se rotește în jurul pământului. Acest singur exemplu este suficient pentru a arăta că toţi cei care sunt obișnuiți să considere lucrurile din punct de vedere terestru, geocentric, se înșeală: întreaga lor filosofie este mincinoasă fiind bazată pe iluzia că soarele se rotește în jurul pământului. În timp ce Inițiații, care

ştiu că pământul se rotește în jurul soarelui, inversează punctul lor de vedere: ei se concentrează pe soare, ei consideră totul plecând de la soare şi văd adevărul.

Veți spune: „Dar știm cu toții că pământul se rotește în jurul soarelui!” Da, știți în mod teoretic, dar în practică procedați ca şi cum soarele s-ar roti în jurul pământului. Iată de ce vă repet: „Atât timp cât nu veți încerca să găsiți centrul, centrul vostru, ce este partea divină din voi înșivă, şi să trăiți acolo, să priviți şi să acționați de acolo, nu veți găsi adevărul şi totul vă va apărea într-o maniera falsă”.

Dacă nu mă înțelegeți, este pentru că nu știți că în om se găsesc deopotrivă pământul şi soarele. Pământul este stomacul, instinctele, iar soarele este creierul, inteligența. Din nefericire, oamenii au coborât de secole în stomac, ei privesc numai prin intermediul stomacului, adică a vieții materiale. Tot restul nu are nici o importanță pentru ei. De aceea, cel care încearcă să îi conducă acum spre celălalt centru: capul, inteligența, lumina, într-un cuvânt punctul de vedere heliocentric, întâmpină mari greutăți! Cum să îi facem să înțeleagă că pătrunzând în centrul sistemului solar, vor regăsi în același timp propriul lor centru în jurul căruia totul trebuie să graviteze? Atât timp cât omul va dori să rămână centrul, aşa zis, al propriei existențe, el se va roti în jurul altor lucruri decât el însuși, de aceea el este zguduit, tulburat, şi nu poate afla adevărul.

Mă voi folosi de toate mijloacele, de toate argumentele, de toate cunoștințele de care dispun pentru a vă conduce spre acest adevăr minunat: că trebuie să lucrați să găsiți mai întâi centrul sistemului nostru, soarele, aceste izvor de unde țâșnește viața, apoi în planul spiritual, pe Acela care este cel mai mare, cel mai puternic: Domnul, pentru a-i lega de propriul vostru centru care este scânteia voastră, Eul vostru Superior, fiindcă numai în acel moment vă veți regăsi pe voi înșivă, veți descoperi adevărul. Trăiți încă în nişte iluzii şi tulburări, deoarece nu ați reușit să vă găsiți centrul, să vă rotiți în jurul lui, să vă topiți în el. Vă stăpânesc încă dorințele, capriciile, poftele arzătoare, vă rotiți în jurul acestora. Ei bine, nu, de acum înainte ele trebuie să se rotească în jurul vostru, să vă asculte, să se supună. Dacă veți alerga să le satisfaceți, nu numai că nu veți reuși, dar veți pierde totul. Ele trebuie să vă slujească, să

lucreze pentru voi care sunteți centrul, capul, stăpânul propriului vostru regat.

Ceea ce contează, ce este important pentru moment, este să vă schimbați deci punctul de vedere. În loc să bolborosiți: „Ah, să mă ridic din nou din pat pentru a asista la răsăritul soarelui! La ce îmi va folosi, oh, Doamne! Creierul îmi este blocat, nu pot medita”, acum când știți ce comori sunt de exploatat, vă veți trezi dimineața în alte dispoziții.

Pentru ca lucrurile să vă fie şi mai clare, vă voi interpreta încă o pagină a cărții naturii vii.

Atunci când îi observăm pe oameni, îi vedem că sunt împinși în mod instinctiv să urce scara socială pentru a comanda şi a-și asuma nişte responsabilități. Pentru aceasta, ei sunt obligați să treacă nişte examene şi atunci când dau dovada meritelor lor, sunt aleși pentru cele mai înalte posturi de conducere. Dar de ce nu au observat ei că lucrurile stau la fel şi în domeniul spiritual? Inițiații, adevărații discipoli ştiu că în planul spiritual există alte comisii, alți examinatori, pentru a observa cum rezolvă ei problemele puse de viață, şi atunci ei lucrează, lucrează în interior, şi dacă reușesc li se acordă un loc mai înalt şi nişte puteri mai mari. Cu cât continuă să urce, să se apropie de vârf, de perfecțiune, cu atât mai mult Cerul le dă nişte diplome, le încredințează nişte posturi mai importante şi într-o bună zi vor obține toate puterile, ei comandând chiar forțelor naturii, dar întotdeauna pentru bine.

În loc să doriți să intrați în competiție cu alții pentru a obține un post de prefect, de ministru sau de președinte, lucrați deci să vă înălțați interior pentru a găsi soarele. Cu cât iubiți şi înțelegeți soarele, cu atât mai mult vă înălțați până la gradele superioare ale ființei voastre, vă apropiați de vârf. Reprezentat în mod diferit, vârful nu este altceva decât centrul, fiindcă proiecția geometrică a conului este un cerc cu un punct în centru. Fie că vă îndreptați spre centrul cercului vostru, sufletul vostru, spiritul vostru, urcați să ajungeți la vârf, la soare, este de fapt același demers exprimat altfel, iar binefacerile ce le primiți sunt aceleași: pacea, lumina, puterea, iubirea…

Cap. 4 – Soarele hrănitor

I.

Soarele este tatăl tuturor planetelor, ele au ieșit din el; deci tot ce există pe pământ ca elemente chimice, ca substanțe minerale sau vegetale, există deja în stare subtilă, eterică, în soare. Problema este să știm cum, concentrându-ne asupra soarelui, putem capta în starea lor de puritate originară toate elementele de care avem nevoie pentru echilibrul şi sănătatea noastră. Fiindcă atât timp cât căutăm remediile numai în lumea de jos, în planul fizic, fără a depune vreun efort să ne înălțăm, nu câștigăm nimic în planul spiritual.

La cel mai mic semn de boală, oamenii înghit în general o mulțime de medicamente. Desigur, elementele ce intră în compoziția acestor medicamente vin din soare, dar dacă neam strădui să captăm aceste elemente din planul eteric, de la izvor, ar fi mult mai profitabil. Medicina nu cunoaște încă aceste elemente subtile, fiindcă sunt imponderabile, dar sunt mult mai importante decât toate celelalte descoperite până în prezent.

Medicina oficiala acordă acum un rol esențial glandelor endocrine. Nu, este o eroare. În realitate, în planul astral şi în planul mental există alți factori care declanșează şi guvernează funcționarea glandelor endocrine. Atunci când una dintre aceste glande secretă hormoni într-o cantitate prea mică sau prea mare, producând anomalii în organism, trebuie să existe o cauză. Unde se află această cauză? Ei bine, tocmai în planurile astral şi mental. Aceste două regiuni unde se formează sentimentele şi gândurile, nu sunt încă exploatate, nici stăpânite, dar tocmai de acolo sunt proiectate nişte elemente ce reprezintă un pericol pentru alte aparate: glandele endocrine sau sistemul nervos, cel simpatic, ganglionii... Trebuie deci să căutăm mult mai sus cauzele bolilor şi remediile lor. Știința le va descoperi încet-încet.

Nu de mult se spunea: „Dacă luați atâtea proteine, atâtea lipide, atâtea glucide sau săruri minerale... veți avea atâtea calorii care vă vor da atâta energie”. Se credea că aceste calorii reprezintă totul, până în ziua când s-au descoperit nişte elemente mai subtile şi imponderabile: vitaminele. De atunci, s-a vorbit numai despre vitamine şi întreaga lume s-a îndopat cu vitamine. Inițiații nu au nevoie să ia vitamine: în lucrările lor spirituale ei reușesc să capteze alte elemente cu mult mai subtile şi eficace care se ocupă să pună la punct totul în

organism, incluzând şi asimilarea vitaminelor. Acum s-au descoperit hormonii, dar nu s-a spus încă ultimul cuvânt.

Eu v-am spus, ultimul cuvânt îl constituie gândurile şi sentimentele. Da, fiindcă gândurile şi sentimentele sunt nişte forțe ce declanșează anumite aparate care acționează la rândul lor asupra organismului, asupra glandelor endocrine, a sistemului nervos, şi în funcție de calitatea lor, aceste gânduri și sentimente produc armonie sau dezordine. Există acum câțiva cercetători care lucrează în această direcție, dar nu sunt ascultați. Medicii vor adopta mai târziu în mod oficial teoriile lor: se vor studia numai acești factori subtili care sunt gândul şi sentimentul, se vor crea noi ramuri de studiu, cu laboratoare şi tehnici speciale, şi toţi vor fi obligați să recunoască ca Știința Ezoterică posedă nişte baze solide şi adevărate.

Vă voi spune acum cum puteți capta aceste particule eterice trimise dimineața de soare. Este foarte simplu, nu trebuie să știți nici care sunt elementele care vă vor restabilii sănătatea, aceasta nu are nici o importanță. Vă străduiți numai să urcați cu ajutorul gândului până la regiunile cele mai subtile: acolo, vă expuneți, așteptați... iar sufletul şi spiritul vostru care sunt nişte chimiști şi nişte medici foarte competenți ce cunosc cu exactitate natura tuturor substanțelor eterice, captează ce vă este necesar şi lasă restul la o parte. Așteptați, cu iubire, cu supunere, cu bucurie, cu încredere... şi după o vreme, când reveniți, simțiți că ceva s-a restabilit, s-a ușurat, s-a întărit.

Nu contează prea mult dacă pentru moment nu cunoașteți natura acestor elemente. Ceea ce vă pot spune în câteva cuvinte, este că ele se găsesc în prana. Prana este o forță vie, este vitalitatea care vine din soare, o respirăm cu aerul şi o absorbim prin toate celulele noastre. Putem compara prana cu o apa care curge din munții înalți, cu un râu care conține numeroase elemente nutritive pentru pești, dar şi pentru animalele şi oamenii care trăiesc pe malurile sale. Prana este un fluviu care vine din soare până la noi, şi trebuie să extragem din ea, prin respirație şi meditație, elementele de care avem nevoie.

Cei care preferă să deschidă gura pentru a înghiți o pastilă trebuie să știe ca este o soluție nocivă şi prejudiciabilă pentru ei, fiindcă îi împiedică să-și dezvolte voința; de altfel, aceasta le

va aduce numai o ușurare trecătoare şi superficială, în locul unei ameliorări profunde şi durabile. Eu nu vreau să spun să nu mai luați medicamente, dar să nu o faceți niciodată fără a capta mai întâi aceste elemente vii, spirituale, ce se găsesc în prana. Fiindcă efortul care vi se cere, psihic şi spiritual, vă întărește voința, va pune în contact cu nişte regiuni superioare, însuflețește, stimulează şi declanșează anumiți centri ce pregătesc terenul, iar când luați apoi remediul fizic, efectul este mult mai puternic şi durabil.

Eu le preconizez deci pe amândouă: medicamentul farmacistului şi leacul spiritual, dar acord întâietate laturii spirituale. Evident, v-am spus, medicamentele conțin nişte substanțe vegetale şi minerale care vin din soare, iar dacă Dumnezeu a depus aceste elemente în natură, este pentru a ne folosi de ele, nu există nici o îndoială. Iar a crede că totul se găsește aici şi că numai aceasta vă poate da aplomb, presupune să vă întâlniți cu Ştiinţa Ezoterică.

Veți spune: „Da, dar aceste particule ce le captăm la răsăritul soarelui sunt imponderabile, ele nu pot fi foarte eficace”. Este adevărat, ele sunt imponderabile, dar reprezintă chintesența cea mai vie pe care soarele o trimite în univers. Iar faptul că medicina homeopată a descoperit ca dozele foarte diluate sunt deseori mult mai eficace decât dozele foarte condensate, dovedește veridicitatea cuvintelor mele. De ce să nu absorbim aceste particule foarte diluate, imponderabile, acest fel de vitamine de o natură foarte subtilă aduse de razele soarelui?

Se pot extrage din soare şi alte tipuri de energii decât cele ce pot servi la fabricarea electricității sau încălzirii. Dacă știm să o captăm, energia soarelui ne poate da vitalitatea şi sănătatea, dar şi liniștea, inteligența, iubirea… Cu această filozofie suntem pe cale de a o lua înaintea omenirii cu câteva secole. De altfel, unii mi-au spus: „Cu ideile dumneavoastră, sunteți înainte cu mai multe secole”. Este adevărat, ceea ce noi gândim astăzi, va gândi lumea întreagă în viitor.

II.

Noi posedăm un corp fizic ale cărui particule se înnoiesc la fiecare șapte ani. Ne putem pune atunci desigur întrebarea: din moment ce se produce această înnoire, de ce păstrăm mereu

aceleași obiceiuri proaste, aceleași slăbiciuni, aceleași boli? Fiindcă aceste particule noi primesc influențele unor amprente înscrise deja în materia vie a ființei noastre şi ele sunt obligate să asculte de vechile directive. Iată de ce particulele noi nu reușesc să ne schimbe temperamentul, să ne alunge slăbiciunile. Putem compara acest fenomen cu modalitatea în care funcționează o administrație sau o uzină. Din când în când, datorită unei boli, a bătrâneții sau a decesului, unii membrii ai personalului sunt înlocuiți, cu funcționari noi, mai tineri, mai viguroși. Dar în ceea ce privește activitatea, ei sunt obligați să se conformeze la ce făceau vechii funcționari. Deci, chiar dacă persoanele sunt noi, ocupațiile lor rămân aceleași. Este ce se întâmplă cu particulele noi pe care le primim prin diferitele noastre activități: nutriția, respirația, judecata, senzația etc... Iată de ce, dacă dorim ca aceste particule noi să fie cu adevărat noi şi să producă nişte efecte noi, trebuie să le dăm o alta orientare, să le imprimăm o altă amprentă şi v-am prezentat deja un anumit număr de exerciții pentru a reuși.

În realitate, pentru a reînnoi materia organismului vostru, cea mai eficace metodă este de a ști să lucrați cu soarele. În fiecare dimineață vă aflați în fața soarelui care trimite peste tot în spațiu nişte particule luminoase de o mare puritate. Ce vă împiedică atunci să vă concentrați pentru a elimina din ființa voastră fizică şi psihică vechile particule uzate, întunecate, bolnave, înlocuindu-le cu aceste particule noi care vin din soare?

Iată un exercițiu dintre cele mai folositoare ce îl puteți face la răsăritul soarelui: cu ajutorul gândului, al imaginației, încercați să captați aceste particule divine şi să le plasați în voi... Veți regenera astfel încet-încet complet materia ființei voastre; datorită soarelui, veți gândi şi acționa ca un fiu al Domnului.

Boala nu este altceva decât acumularea în organism a unor materiale străine, iar pentru a vă vindeca, trebuie să le eliminați. Aceasta este adevărata concepție a sănătății: curățenia! Dacă este atât de important să știm să culegem dimineața particulele ce ni le aduce soarele, este pentru că sunt singurele care nu vor produce în noi nici o neplăcere, nici o impuritate. Tot ceea ce mâncăm, bem, respirăm, lasă mereu câteva resturi, este inevitabil. Numai razele de soare sunt

constituite dintr-o materie ce nu lasă deșeuri. De aceea trebuie să învățăm să ne hrănim cu acest element superior care este lumina.

Dacă voi întreba cât timp poate rezista o ființă umană fără hrană, mi se va răspunde: „Patruzeci, cincizeci, șaizeci de zile...” Dar cât timp fără să bea: „Zece zile, cincisprezecece zile...” Și cât timp fără a respira: „Numai câteva minute”. Este deci evident că pentru om alimentul solid (ce corespunde pământului) este mai puțin important decât elementul lichid (ce corespunde apei), şi că elementul lichid este mai puțin important decât elementul gazos. Iar dacă aș întreba acum cât timp o ființă umană ar putea rezista fără foc, mi se va răspunde: „Ani în șir! Există oameni care au rămas fără încălzire ani de zile sau care nici măcar nu au avut!” În realitate, nu este vorba despre acel foc, ci de focul care se găsește în om, și atunci, chiar în secunda în care îl pierde, omul moare. Da, în secunda în care inima îşi pierde căldura, omul îşi pierde viaţa. Focul este deci elementul cel mai important în om, de aceea el trebuie să învețe să se hrănească cu el şi să îl păstreze în el.

Iată ceva nou. Oamenii sunt obișnuiți să se hrănească numai cu nişte elemente solide, lichide, gazoase, dar ce fac ei cu cel de-al patrulea element, focul, lumina? Nu mare lucru, nimic. Ei nu ştiu să se hrănească cu lumină, care le este totuși mai necesară decât aerul. De aceea toți acești oameni care ne critică şi ne ridiculizează fiindcă asistăm dimineața la răsăritul soarelui, demonstrează ca sunt nişte neștiutori şi aș spune chiar primitivi! Asistăm la răsăritul soarelui pentru a ne hrăni cu lumină, şi în loc să-și bată joc de noi, ei ar avea interesul să procedeze la fel. Omul are nevoie să se hrănească cu lumină pentru a-și alimenta creierul. Creierul vrea şi el să se hrănească!... iar lumina este hrana să: ea trezește capacitățile ce permit omului să pătrundă în lumea spirituală. Atât timp cât omul se va mulțumi să-și hrănească creierul cu nişte particule solide, lichide şi gazoase, el va rămâne foarte limitat în înțelegerea sa. El va înțelege poate lucrurile pământene, dar misterele universului îi vor scăpa. Veți spune: „Da, dar mâncând, bând, ne hrănim şi creierul”. Este adevărat, dar numai partea sa mai puțin subtilă. Fiindcă creierul, care este un organ ierarhizat, este constituit din mai multe zone: unele conțin nişte centri ce ne permit să ne descurcăm în realitățile

lumii materiale şi intelectuale, iar altele, nişte centri capabili să intre în legătură cu calităţile lumii spirituale, ale lumii divine. Dacă învăţaţi să vă hrăniţi creierul cu acest element subtil care este lumina, rezultatele vor fi diferite. Tradiția povestește că Zoroastru l-a întrebat într-o zi pe zeul Ahura Mazda cum se hrănea primul om, iar Ahura Mazda i-a răspuns: „El mânca foc şi bea lumina”.

Veţi replica: „Da, dar pentru a ne înlocui toate particulele vechi, vor trebui poate secole?” Nu, puteţi accelera această transformare prin intensitatea iubirii voastre. Cu cât veţi iubi lumina, cu atât mai mult o veţi atrage în voi.

Cei mai mulţi oameni au faţă de soare aceeași atitudine pe care o au faţă de hrană. Ei nu se preocupă de felul în care se hrănesc. Chiar dacă vorbesc, gesticulează, se ceartă în timpul meselor, ei îşi spun că organismul se va ocupa să primească şi să trieze toate elementele necesare bunei sale funcţionări. Este adevărat, organismul se ocupă cu aşa ceva. Dar ceea ce ei nu ştiu, este că hrana conţine nişte forţe şi nişte elemente subtile, venite din spaţiu, pe care numai o nutriţie conștientă ne poate permite să le primim. Aceste elemente ce aparţin planului eteric, planului astral şi chiar planului mental, ne pot ajuta să ne ameliorăm gândurile, sentimentele, întregul nostru comportament. Da, dar vă repet, numai dacă știm să ne hrănim în mod conștient, inteligent.

Este exact ce se petrece atunci când asistăm la răsăritul soarelui. Dacă vă aflaţi acolo, așezaţi în faţa soarelui, ocupaţi să vă gândiţi la altceva, veţi primi mereu câteva binefaceri fizice ale căldurii şi luminii sale, dar nu veţi primi elementele cele mai subtile ce vă pot ajuta în evoluţia voastră spirituală. Dacă sunteţi conștienţi că prin intermediul razelor sale soarele vă transmite viaţa sa, înțelepciunea sa, frumusețea sa, vă pregătiţi să le primiţi, deschizând în voi înșivă mii de porţi prin care aceste raze pot intra să-și depună comorile, şi vă veţi umple astfel întreaga fiinţă cu binefacerile soarelui.

Iată de ce este atât de important să fiţi conștienţi de ceea ce reprezintă soarele. Numai în acest fel veţi putea primi elementele ce vă vor ajuta să aprofundaţi legile şi misterele naturii, să gustaţi pacea şi fericirea.

Cap. 5 – Plexul solar

Lumina, căldura şi viaţa pe care le cunoaștem nu sunt decât un aspect inferior al adevăratei lumini, al adevăratei călduri şi al adevăratei vieți. În spatele luminii soarelui se află lumina Domnului, dar noi nu o putem cunoaște, aşa cum nu-i putem cunoaște căldura, iubirea sau viaţa sa, adică gradul cel mai intens al vieţii. Dumnezeu este de necunoscut, insesizabil, dar în același timp El aproape că ne atinge, însă sub o formă foarte îndepărtată, foarte imperfectă. Nu trebuie să ne închipuim că lumina soarelui este adevărata lumină a Domnului. Este o reflectare a adevăratei lumini. Noi nu putem cunoaște, nici înțelege cealaltă lumină; ea este atât de subtilă şi puternică încât pentru noi este întuneric, şi chiar pentru multe alte spirite mai evoluate ca noi.

În Știința Iniţiatică se spune că întunericul a produs lumina. La origine era haosul, materia neorganizată: „hyle” aşa cum o numesc grecii. Acest haos este reprezentat de un cerc, zero. În mod simbolic, cercul este infinitul, materia neînsuflețită. Dar este foarte dificil să înțelegem asemenea noțiuni; în mod intelectual este aproape imposibil. De aceea filozofii, şi savanții, care doresc să înțeleagă totul din punct de vedere intelectual, nu reușesc să o facă. Creierul este capabil să o facă în ceea ce privește aspectul teoretic. Dar creierului nu îi este dat să înțeleagă cu adevărat lucrurile, adică să le simtă, să le guste şi să le trăiască.

De altfel, deseori se spune că inima este cea care înțelege şi se vorbește despre inteligența inimii... Chiar şi Evangheliile fac aluzie la inimă ca organ de înțelegere. Dar despre ce inimă este vorba? Se crede că este inima fizică, organul care pompează sângele. Nu, adevărata inimă, inima iniţiatică, este plexul solar: el simte, înțelege, sesizează marile adevăruri cosmice. Creierul știe numai să discute puțin, să scrie, să vorbească şi să mâzgălească ceva fără a avea o idee clară despre lucruri. Priviți cum se petrec lucrurile în lumea actuală, lumea celei de a cincea rase: se explică, se vorbește, se scrie, dar în realitate nu s-a înțeles nimic, fiindcă cu ajutorul creierului este imposibil să ai o înțelegere perfectă. Lucrurile trebuie trăite pentru a fi înțelese, trebuie trăite cu întreaga ființă.

Plexul solar dirijează toate funcţiile corpului fizic; de el depind respiraţia, eliminarea toxinelor, circulaţia, nutriţia, creșterea. Tot prin plexul solar omul poate comunica realmente cu universul, fiindcă plexul solar este legat de întreg cosmosul, ceea ce nu este cazul creierului. În realitate, această comunicare ar putea fi restabilită, dar creierul nu este încă suficient dezvoltat pentru aceasta, fiindcă el este o formaţiune nou apărută; plexul solar este o formaţiune mult mai veche, el a creat şi a alimentat creierul. Da, creierul este un produs al plexului solar, este copilul lui, de aceea plexul solar îl hrănește, îi trimite resurse, şi când încetează să îi trimită, omul adoarme, se abrutizează sau are dureri de cap, nu mai poate judeca.

Creierul nu este separat de plexul solar, dar dacă nu poate beneficia mereu de sprijinul său, este pentru că nu ştie încă să intre în legătură cu acesta. V-am explicat deja ca plexul solar este un creier inversat, fiindcă în creier materia cenușie este la exterior şi materia albă în interior, în timp ce în plexul solar materia cenușie este în interior şi materia albă la exterior. V-am mai adăugat că materia cenușie ne permite să gândim, iar materia albă ne permite să simţim.

Datorită materiei albe care se găsește la exterior, plexul solar simte tot ce se întâmplă în fiinţă umană, în toate celulele sale; de acea el este ocupat fără încetare să restabilească echilibrul. În timp ce creierul nu simte nimic, numai când totul merge foarte prost şi se blochează. Dar el nu știe cum să remedieze situaţia. De exemplu, dacă inima vă bate prea repede sau prea încet, sau dacă aveţi rău la stomac, creierul este incapabil să facă ceva. De altfel, aceasta nu depinde de el. În timp ce, dacă îi oferiţi condiţii bune pentru a funcţiona normal, plexul solar restabilește totul. El posedă o farmacie formidabilă pe care nici măcar nu v-o puteţi imagina; şi cum se află în legătură cu toate organele, cu toate celulele, el știe ce se întâmplă şi poate interveni. Este deci mai bine echipat decât creierul. Dar toate acestea nu sunt bine explicate, chiar şi în ştiinţa medicală.

Creierul s-a dezvoltat foarte târziu la animale şi la oameni; de exemplu, chiar creierul furnicilor este mai bine organizat decât cel al omului fiindcă furnicile sunt mai bătrâne decât el. Dacă comparaţi creierul furnicilor cu acela al omului, rămâneţi uimiţi observând cum ele au reușit să organizeze un creier atât

de mic. Creierul uman nu este încă bine organizat, dar va fi mai târziu, pentru că el are misiunea de a înregistra totalitatea cunoștințelor şi a concepe nişte realizări fantastice. Vă repet însă, cel care dirijează, care comandă şi de care depinde totul este plexul solar, cu centrul Hara situat puțin mai jos, deoarece ele sunt în legătură.

Occidentalii sunt pe cale să se distrugă fiindcă întreaga lor activitate se plasează în creier: studiile, calculele, grijile, etc... Şi cum nu este pregătit să reziste unor tensiuni mari, multe boli apar acum din pricina supraîncărcării creierului. Dacă occidentalii ar ști cum să repartizeze munca între plexul solar şi creier, ei nu ar fi niciodată obosiți. De ce? Fiindcă plexul solar nu obosește niciodată, este un rezervor aproape inepuizabil. Omul care duce o viață dezordonată deranjează plexul solar în funcțiile sale, şi el se simte blocat, comprimat, cu nervii bolnavi. Cel care nu trăiește cumpătat este pe cale să distrugă factorul cel mai important de care depinde tot restul în organismul său.

În vechile tratate de alchimie se întâlnește un fel de ulei sau esență ce posedă nişte proprietăți minunate: ea oferă sănătatea, inteligența, frumusețea, cunoașterea... În realitate, toate ființele vii, plantele, animalele, oamenii, pot distila această esență. A fost denumită în mai multe feluri: adevărata sevă, prana, elixirul vieții veșnice... Alții o numesc magnetism. Despre această esență vorbea Iisus când spunea: „Râuri de apă vie vor curge din pântecele lui”. Când omul se hrănește, când respiră (deoarece în aer este răspândită o esență venită din soare ce o putem capta prin respirație), şi chiar atunci când gândește, el caută să extragă această esență, acest ulei.

Eu v-am spus ca această esență se găsește peste tot. Plantele o extrag din sol, din aer, din razele soarelui, şi datorită acesteia, ele pregătesc seva. Seva vegetalelor este simbolul aceste seve vii care curge în noi. Unde curge ea? Tocmai în plexul solar. Uneori, când sunteți neliniștiți, nemulțumiți, nerăbdători, dacă sunteți suficient de sensibili pentru a putea observa ce se petrece în voi, veți constata că ceva se împrăștie în plexul vostru solar. Plexul solar este vaza ce păstrează magnetismul viu, iar atunci când acesta scapă, vă simțiți slăbiți, incapabili să acționați, să vă concentrați.

Dimpotrivă, dacă sunteți fericiți, calmi, simțiți o dilatare a plexului solar, ceva care curge ca un izvor. Plexul solar este rezervorul forțelor vitale, acumulatorul tuturor energiilor; dacă știți cum să îl umpleți zilnic, veți avea o sursă din care vă veți putea extrage în fiecare clipă forțele ce vă sunt necesare.

Iată un exercițiu ce îl puteți face la răsăritul soarelui: în timp ce meditați asupra luminii şi a căldurii soarelui, așezați-vă mâna dreaptă pe plexul vostru, umplându-l astfel cu nişte forțe şi energii ce vă vor permite să vă continuați neobosiți activitatea.

Cap. 6 – Omul conform imaginii soarelui

I.

Atunci când privim soarele, ceea ce vedem mai întâi este acel disc luminos care are mereu aceeași formă, aceeași dimensiune, şi care poate fi observat, măsurat, filmat. Este corpul său. Dar dacă vrem să studiem ce iese din el, această lumină care curge, care țâșnește din centru spre periferie, să știm ce este şi până unde se răspândește în spațiu, este imposibil, aceasta depășește imaginația.

Ființa umană este construită ca soarele: ea are un corp fizic determinat, ce nu poate fi schimbat; dar ce cunoaștem din ce iese din ea, din gândurile, sentimentele, radiațiile, emanațiile sale? Nu mare lucru... Oamenii au tendința să creadă că se confundă cu trupul lor fizic; dar ei vor fi în curând obligați să-și revizuiască toate concepţiile şi să recunoască că numai Ştiinţa Ezoterică este adevărată fiindcă ea a ținut mereu seama în același timp de două aspecte ale realității: aspectul obiectiv, măsurabil, material al fenomenelor, ce nu trebuie neglijat, dar mai ales de aspectul spiritual, viu, emanaţiile şi radiațiile a căror natură, nici putere, nu este încă cunoscută.

Vă spuneam într-o zi: „Planetele ne ating, soarele ne atinge...” şi erați uimiți. Și totuși este adevărat, soarele ne atinge de departe cu razele sale. Iar noi care suntem construiți după același model ca soarele, prin gândul, prin sufletul, prin spiritul nostru posedăm nişte puteri ce se întind foarte departe în afara limitelor corpului fizic. La fel cum soarele acționează asupra metalelor, plantelor, animalelor, oamenilor, pe care îi pătrunde, îi încălzește şi hrănește, tot aşa putem şi noi prin

emanațiile noastre să transformăm, să luminăm, să însuflețim creaturile la distanță.

Să mergem mai departe: acest disc luminos ce îl observăm pe cer, perfect limitat, este corpul soarelui. Ceea ce iese din el, razele sale, sunt gândurile sale, sufletul său, spiritul său, care vor merge la periferie pentru a împărți peste tot bogăția şi belșugul. Iar când sau descărcat, ele se reîntorc în soare pentru a se reîncărca şi a pleca din nou să viziteze alte creaturi prin spațiu.

În corpul nostru fizic reprezentantul soarelui este inima; ea are aceleași funcții, aceeași activitate neobosită, şi îşi continuă fără încetare lucrarea, chiar când toate celelalte organe se relaxează puțin, fiindcă are un singur scop: să ajute, să susțină, să alimenteze, să construiască, să repare. Ea nu are alt gând decât să dea, să fie impersonală, generoasă şi plină de iubire. Dar oare oamenii și-au dat seama că posedă un organ, inima, care este reprezentantul soarelui în corpul lor fizic?

Aceste raze, această lumină pe care soarele o trimite, corespund deci sângelui: asemenea lui, ele sunt pline cu tot ce este folositor, profitabil, benefic şi salutar pentru toate creaturile universului. Când acest sânge şi-a depus încărcătura sa de materii nutritive, regeneratoare, vindecătoare, şi a luat toate impuritățile, el se reîntoarce. Dar el nu se întoarce direct la soare, la inimă, el trece mai întâi prin plămânii universului pentru a se descotorosi aici de aceste impurități. Planeta care joacă rolul de plămâni este Jupiter. Astrologia îi atribuie mai degrabă ficatul, dar ficatul îndeplinește aceleași funcții într-un alt domeniu: el curăță şi purifică deopotrivă organismul de otrăvurile sale. În limba bulgară, la ficat se spune: „ceren drob” ce se poate traduce prin plămân negru, iar la plămâni se spune: „bel drob”, plămân alb. Vedeți ce apropiere extraordinară există. Amândouă sunt însărcinate cu purificarea în două domenii diferite.

Deși astrologia atribuie în mod obișnuit ficatul lui Jupiter, eu îl atribui mai degrabă lui Saturn. În acest caz, mitologia ne poate ajuta să înțelegem legăturile dintre ei. La origine, Jupiter se afla în ficat şi Saturn în plămâni, dar când Jupiter şi-a detronat tatăl, el a preluat conducerea plămânilor şi l-a aruncat pe Saturn în

ficat. De atunci, Saturn duce o viaţă subterană, în mine, ca şi ficatul care lucrează sub diafragmă, în întuneric şi otrăvuri.

Să lăsăm însă toate acestea şi să ne reîntoarcem la soare. Lumina care iese deci din soare este sângele său. De îndată ce razele au fost folosite de planete, de nenumăratele ființe ale universului –pentru că spațiul este locuit de miliarde de creaturi care primesc aceste raze şi îşi extrag din ele o hrană – ele se întunecă, îşi pierd lumina, căldura; ele se îndreaptă atunci spre Jupiter care le purifică – luna şi Saturn participă şi ele la această purificare – şi se reîntorc în sfârșit în soare. Apoi, din nou, încărcată cu iubire, înțelepciune şi adevăr, această forță pleacă din nou în spațiu, retrimisă de soare.

O întreagă circulație se produce deci în sistemul solar. Sistemul solar este un organism viu care funcționează datorită soarelui, această inimă care bate şi îl alimentează fără încetare. Iată de ce inima a fost luată drept simbol al impersonalității, al dezinteresului, al iubirii: fiindcă ea ocupă în om locul soarelui. Dorința sa de a da îl face pe soare atât de luminos şi călduros. Luați cuiva iubirea, bunătatea, dorința de a ajuta oamenii, şi chipul său va deveni întunecat, trist. Priviți un om care se pregătește să-și viziteze un prieten bolnav sau nefericit, să îi aducă nişte cadouri, să îi spună nişte cuvinte de mângâiere: chipul său este frumos, strălucitor. Dimpotrivă, priviți chipul unui criminal care pregătește o lovitură: el este întunecat, crispat, neliniștit, nu are nici o lumină. Trebuie să înțelegeți acest limbaj. Cu cât veți dori să luminați, să instruiți, să ajutați ființele, cu atât mai mult lumina va crește şi se va lărgii în voi până când va forma în jurul vostru o aură extraordinară, strălucitoare, luminoasă. Soarele posedă adevăratele criterii, măsurile, legile absolute. De acea eu nu caut să mă instruiesc în alte cărți, pentru mine soarele constituie adevărata carte.

Nu este uimitor că soarele care dă, oferă şi strălucește de miliarde de ani, nu a obosit?… Fiindcă voi nu știți că, în iubirea divină, există o lege conform căreia cu cât dați mai mult, cu atât mai mult vă umpleți. În univers nu există vid. Imediat ce se produce un vid, apare ceva care îl umple. Această lege acționează în toate planurile. Dacă ceea ce dați este luminos, strălucitor, benefic, veți primi din cealaltă parte nişte elemente

de aceeași calitate, de aceeași chintesență şi strălucire. Dar dacă emanați nişte murdării, rezervorul vostru se va umple imediat de murdării.

Soarele este inepuizabil deoarece în dorința sa de a da, el se umple. El ne trimite razele sale, dar în același timp primește fără încetare noi energii din infinit, din imensitate, din Absolut. El dă, el proiectează nişte raze spre periferie, dar în propriul centru el absoarbe energiile Absolutului. Este ceea ce mi-a explicat într-o zi: „Eu sunt legat în permanență de infinit, de Divinitate, şi cum nutresc cele mai pure gânduri şi dorințe, eu atrag deopotrivă cele mai pure şi luminoase energii. Învățați de la mine cum să deveniți perfecți, sârguincioși, neobosiți. Să aveți același scop ca al meu, să aveți idealul de a vă asemăna cu mine, să lucrați ca mine, şi veți constata că, imediat ce veți cheltui anumite energii pentru binele altora, după puțin timp, vă veți simți reîncărcați dintr-o dată cu nişte energii noi”. Cum se întâmplă aşa ceva? Este misterios, dar atât de adevărat! În timp ce, dacă veți cheltui nişte energii într-un scop prea personal, vă va trebui mult timp să le recuperați, să vă odihniți, să vă restabiliți, iar dacă din nefericire vă veți îmbolnăvi, vor trebui luni de zile sau chiar ani să vă vindecați. Creaturile inspirate de cele mai bune gânduri şi cel mai bun ideal se restabilesc întotdeauna mai repede.

Evident, îmi veți spune ca este dificil să realizați această măreție, această superioritate a soarelui... Eu ştiu bine, dar dacă oamenii se perfecționează, se purifică, se spiritualizează din generație în generație, ei vor obține încet-încet aceleași calități ca ale soarelui: ei vor deveni neobosiți, invulnerabili, inepuizabili şi mereu strălucitori.

II.

Se spune în Știința Ezoterică că acolo unde locuiește un Inițiat, nici un spirit malefic nu are dreptul să pătrundă. Inițiatul le poate chiar interzice intrarea în locuința sa folosindu-se de nişte tăblițe sau amenințându-le cu o anumită pedeapsă dacă nu respectă interdicția. Iar când dorește să efectueze o ceremonie magică, o mare lucrare spirituală, el rezervă un loc şi îl consacră pentru a interzice pătrunderea spiritelor malefice: el îl înconjoară cu un cerc şi scrie în acesta nişte nume sacre, şi astfel este liniștit, poate lucra. Au dreptul să pătrundă acolo

numai creaturile superioare, în timp ce entităţile inferioare rămân afară urlând, ameninţând, iar dacă încearcă să intre, ele sunt distruse.

Atunci când o fiinţă doreşte să creeze, ea se aseamănă cu o mamă însărcinată sau cu o cloşcă care stă pe ouă: îi trebuie un cuib, un loc liniştit şi retras. La fel se întâmplă şi în lumea invizibilă: fiecare spirit îşi are rezervat locul său în spaţiul infinit, fiecare creatură spirituală ocupă un loc delimitat şi ocrotit de anumite vibraţii, anumite culori sau o chintesenţă specifică; este un domeniu în care cel care posedă nişte vibraţii contrare nu are dreptul să producă nişte perturbaţii. Numai spiritele superioare au dreptul de a trece peste tot fiindcă ele nu deranjează niciodată nimic.

Prin locurile unde trăiesc şi locuiesc oamenii, vin şi pleacă, circulă milioane şi miliarde de entităţi, fără ca aceştia să-şi dea seama. Dacă nu puneţi deci tăbliţa: „Intrarea oprită”, adică nu vă consacraţi casa, creaturile inferioare vor veni să vă fure, găsind uşa deschisă; în acel moment nu vă mai puteţi plânge justiţiei divine, ea vă va răspunde: „Este greşeala voastră! Trebuie să puneţi un gard sau cel puţin o pancartă”.

Atât timp cât inima voastră, sufletul, spiritul vostru se află în bătaia vântului fără a fi consacrate, ocrotite, înconjurate de o barieră de lumină, spiritele au dreptul să intre să murdărească, să distrugă sau chiar să vă deposedeze de toate comorile voastre. Ele nu pot fi pedepsite, proprietarul este cel care trebuie să-şi ia măsuri de prevedere. Aşa cum oraşele şi castelele erau protejate în trecut cu ajutorul unor şanţuri umplute cu apă, a unor fortăreţe sau punţi rabatabile, tot aşa discipolul trebuie să clădească în jurul său nişte ziduri, nişte fortăreţe sau fortificaţii. Aura este cea mai bună protecţie împotriva tuturor curenţilor nocivi şi a spiritelor întunecate pentru un discipol sau un Iniţiat. Cu cât este mai luminoasă, mai largă, cu atât mai mult curenţii ei sunt mai puri, şi cu atât mai mult discipolul se află în siguranţă, deoarece aura joacă rolul unei carapace, a unei platoşe ce îl protejează de toţi curenţii nocivi. Vă gândiţi oare să lucraţi asupra aurei voastre?... Nu, rămâneţi expuşi la bunul plac al acestor entităţi răufăcătoare, şi apoi vă plângeţi că aţi fost jefuiţi sau sunteţi obosiţi, trişti şi nefericiţi.

Priviți numai neîncrederea existentă în natură: păsările, animalele sălbatice, insectele îşi confecționează în jurul lor nişte forme de protecție pentru a nu fi găsite sau prinse. De ce ar fi atunci omul atât de naiv şi încrezător închipuindu-și că nu îl amenință nici un dușman şi va fi scutit de orice agresiune? Milioane de entități se înverșunează zi şi noapte să distrugă specia umană şi au jurat să o nimicească complet. Din fericire, omenirea are nişte protectori! Datorită lor ea nu a fost încă distrusă, dar a trăit multe suferințe şi tulburări!

Concluzia constă în faptul că trebuie să vă gândiți să lucrați asupra aurei voastre. Cum? Asistând dimineața la răsăritul soarelui, privindu-l cum se înconjoară de o aură formidabilă, plină de culori minunate, şi spuneți-vă: „Vreau şi eu să mă înconjor cu cele mai frumoase culori”. Închideți ochii şi imaginați-vă că sunteți înconjurați de violet, apoi de albastru, apoi de verde, de galben, de portocaliu, de roșu... Sau începeți cu roșul şi ajungeți până la violet păstrând câteva minute fiecare culoare în jurul vostru. Vă scăldați în această lumină, vă închipuiți că ea strălucește şi se întinde foarte departe, că toate creaturile care se găsesc în această atmosferă beneficiază de ea, că toți cei care vă frecventează sau intră în contact cu voi, într-un fel sau altul, îi vor putea primi binefacerile.

În acest fel aura vă folosește ca protecție, fiind în același timp o binecuvântare pentru ceilalți, fiindcă datorită ei îi puteți ajuta. Vă voi spune chiar că, atunci când cineva pe care îl iubiți este bolnav sau nefericit, descurajat, dacă doriți să îl ajutați cu adevărat, trimiteți-i nişte culori. Da, atâtea exerciții se pot face cu aura şi culorile!

Cap. 7 - Spiritele celor șapte lumini

Este scris în cartea Zohar:

„Șapte lumini există în Prea Înalt, și acolo locuiește Cel mai Bătrân dintre Bătrâni, Cel mai Misterios dintre Misterioși, Cel mai Ascuns dintre Ascunși: Ain Sof”.

Cele șapte lumini sunt luminile roșu, portocaliu, galben, verde, albastru, indigo şi violet. Sunt cele șapte Spirite care

înconjoară Tronul Domnului. Culorile produse de lumina studiată printr-o prismă au deci o valoare simbolică.

Atunci când privim lumina soarelui printr-o prismă, descoperim o bogăţie şi o splendoare nemaipomenită. Cum se face că, lumina care este una, străbate prisma, care este 3, pentru a deveni 7? Da, 1, 3 şi 7... Acest fenomen m-a preocupat mult încă din tinereţe şi m-am bucurat văzând că lumina soarelui conţine atâta bogăţie, frumuseţe şi puritate. Astfel am înţeles că fiinţa umană, asemenea prismei, este o trinitate. Pentru ca lumina soarelui să se poată descompune perfect în şapte culori, trebuie ca aceste trei laturi ale secţiunii prismei să fie transparente, dar şi egale. La fel, fiinţa umană trebuie să-şi dezvolte armonios triunghiul format din intelectul său, inima şi voinţa sa, pentru ca lumina care vine de la Dumnezeu, lumina soarelui, să poată să o străbată şi să se manifeste în splendoarea celor şapte culori.

Numai discipolii şi Iniţiaţii care au lucrat să-şi dezvolte inteligenţa, care şi-au exersat inima să simtă şi să iubească corect, şi care au devenit puternici fiindcă au luptat şi au avut voinţa de a învinge ce este negativ, reuşesc să descompună lumina în şapte culori, iar aura lor creşte în măreţie, în frumuseţe şi puritate. Cei care nu şi-au dezvoltat corect în ei acest triunghi al intelectului, inimii şi voinţei, nu au în aura lor decât două sau trei culori; celelalte lipsesc. Iar dacă, din nefericire, ei deformează acest triunghi, intelectul lor devine şiret, şmecher şi agresiv, inima lor se umple de ură, de răutate, de cruzime, de dorinţa de răzbunare şi de senzualitate, iar voinţa lor se pune în slujba distrugerii şi a demolării. Atunci, nu numai că aura nu mai are culorile sale lucioase şi vii, dar este încărcată de orori şi monstruozităţi.

În Ştiinţa Iniţiatică, lumina roşie este denumită Spiritul Vieţii. Prin vibraţiile ce le produce, culoarea roşie îi leagă pe oameni de Spiritul Vieţii; datorită acesteia, ei se însufleţesc, vitalitatea lor creşte. Dar roşul posedă mii de nuanţe; iubirea, senzualitatea, dinamismul, beţia, furia, etc...

Lumina portocalie este Spiritul Sfinţeniei, al doilea Spirit. Prin culoarea portocalie vă legaţi deci de sfinţenie. Dar această culoare are multe alte nuanţe: individualismul, mândria, chiar orgoliul; o altă nuanţă ameliorează sănătatea, iar alta dă

credinţa şi o întărește. Înainte de toate, portocaliul este însă culoarea sfinţeniei şi a sănătăţii.

Culoarea galben auriu este Spiritul Înţelepciunii. Prin vibraţiile sale, ea determină creaturile să citească, să judece, să mediteze, să caute înţelepciunea, să fie cumpătate şi prudente.

Lumina verde este Spiritul Veșniciei şi al Evoluţiei. Verdele este culoarea creșterii, a dezvoltării, dar şi a bogăţiei. El este legat de speranţă şi oferă omului posibilitatea de a evolua.

Lumina albastră este Spiritul Adevărului. Ea este legată de religie, de pace, de muzică. Albastrul dezvoltă simţul muzical, ușurează sistemul nervos, vindecă plămânii şi acţionează deopotrivă în mod favorabil asupra ochilor care sunt simbolul adevărului.

Lumina indigo este Spiritul Forţei, Spiritul Regalităţii. Ea are aproape aceleași calităţi ca albastrul.

Lumina violetă este Spiritul Atotputerniciei divine şi al iubirii spirituale, este Spiritul Sacrificiului. Violetul este o culoare foarte puternică ce îl protejează pe om. Este de asemenea o culoare foarte mistică, foarte subtilă ce îl ajută să se dedubleze pentru a vizita alte lumi şi a-i permite să înţeleagă iubirea Domnului. Ea nu este deloc favorabilă vegetaţiei.

Atunci când aveam cincisprezece sau șaisprezece ani, lucram cu aceste culori, şi nu numai că mi le imaginam şi meditam asupra lor, dar le desenam pe geamurile camerei mele pentru a le studia efectele. Am început cu roșul, apoi cu portocaliul etc… Meditam în acea cameră scăldată de lumina colorată ce străbătea geamurile şi timp de câteva zile observam cum această culoare acţiona asupra mea, apoi o spălam şi treceam la o altă culoare. Ce să vă mai spun cum mă considerau părinţii şi vecinii mei! Ei se gândeau că am înnebunit, dar eu continuam imperturbabil să studiez culorile. Cu violetul plecam în lumea cealaltă. Îmi invitam prietenii să vadă ce efect are această culoare asupra lor: ei adormeau, iar florile se ofileau!… Dar violetul este o culoare la care ţin mult.

Atunci când roșul din aura sa nu este nici pur, nici limpede, înseamnă că omul s-a lăsat pradă furiei, beţiei sau senzualităţii; pentru fiecare dintre aceste vicii nuanţa de roșu este diferită, iar clarvăzătorii o pot vedea. De altfel, roșul a fost legat din totdeauna de sânge, de război. Este o culoare frumoasă, dar

nuanța sa trebuie să fie pură, astfel ca, amestecată cu albul, să dea un roz luminos.

Rozul exprimă deopotrivă o nuanță a iubirii: albul aduce roșului puritatea, armonia, ceva ce ușurează, lipsit de violență şi egoism, şi astfel iubirea se liniștește, devine tandrețe. Iată de ce rozul este un simbol al tandreței, al delicateței. Eu îl sfătuiesc pe cel care are multă vitalitate şi senzualitate, să se lege de culoarea albă sau să găsească nişte ființe care posedă mult alb, adică să fie curate şi cinstite; va exista cel puțin un amestec şi roșul va deveni roz. În acest fel, el nu va mai fi deranjat şi tulburat de forța roșului care se află în el. Rozul acționează de asemenea binefăcător asupra inteligenței. Se spune: „A vedea viaţa în roz”, adică să fim optimiști. Cel care vede viaţa în roz nu are spiritul încărcat cu nişte griji sau gânduri întunecate şi triste, el privește optimist existența şi este fericit.

Se pot face aceleași remarci pentru celelalte culori. Există culori albastre ce arată că un om şi-a pierdut credința sau nu se mai află în adevăr şi pace. Dacă galbenul este impur sau întunecat, aceasta arată că el nu este cumpătat, nici capabil să aprofundeze şi să înțeleagă; nu se poate avea încredere în capacitățile sale intelectuale. Dar eu nu doresc să mă opresc astăzi asupra acestui subiect pentru că am multe lucruri să vă spun. Rețineți numai că cele șapte Spirite care stau în jurul Domnului sunt Spiritul Vieții, roșul; Spiritul Sfințeniei, portocaliul; Spiritul Înțelepciunii, galbenul auriu; Spiritul Veșniciei, verdele; Spiritul Adevărului, albastrul; Spiritul Forței, indigoul; Spiritul Sacrificiului, violetul.

Dacă vreți să obțineți o culoare, o puteți face mereu plecând de la atele două: violetul şi portocaliul dau roșul; roșul şi galbenul dau portocaliul; portocaliul şi verdele dau galbenul etc… Fiecare culoare este copilul a două altele care sunt tatăl şi mama sa; dar dacă nu știți pe care să le amestecați, nu veți obține un rezultat bun. De ce? Fiindcă între culori există mai degrabă nişte opoziții decât nişte afinități, iar aceste opoziții şi afinități se găsesc deopotrivă între planetele ce corespund acestor culori.

Culoarea roșu îi corespunde lui Marte. Marte este impetuos, violent, distrugător; este principiul masculin prin excelență, dar într-un domeniu determinat, deoarece Soarele (deși Soarele nu

este o planetă) şi Jupiter au şi ele un caracter masculin dar într-un domeniu diferit. Culoarea verde îi corespunde lui Venus. Persoanele la care domină roșul sunt atrase de cele la care verdele este dominant, deoarece se pun reciproc în valoare, şi este minunat; dar dacă ele se leagă şi fuzionează, ele vor da naștere unui monstru. Să se plimbe împreună, să-și vorbească, să se privească, să se laude, dar să nu fuzioneze, fiindcă verdele şi roșul amestecate produc o culoare murdară. La fel şi în cazul portocaliului şi al albastrului: amestecul lor este îngrozitor, dar puse una lângă alta ele sunt mai expresive, se elogiază. Culorii albastre îi corespunde planeta Jupiter şi celei portocalii, Soarele; aceste două planete sunt pozitive, de aceea nu trebuie să se căsătorească.

Să luăm acum galbenul şi violetul, ce nu trebuie nici ele amestecate. Galbenul corespunde lui Mercur, şi după Cabală, violetul corespunde Lunii, deși deseori Lunii îi este atribuită culoarea albă. Dacă se lasă deci culoarea albă Lunii, lui Neptun i se va da culoarea violet, fiindcă Neptun este identic cu Luna, dar într-un context superior. La fel, Uranus este identic cu Mercur într-un context superior.

Veți înțelege mai bine legăturile dintre ele dacă le plasați pe Arborele Sefirotic.

Mercur (Hot) este opus lui Uranus (Hohmah), iar pe o altă axă, Venus (Nețah) este opus lui Saturn (Binah). Pe stâlpul central, Luna (Iesod) este opusă lui Neptun (Kether). În planul orizontal Marte (Gheburah), pe stâlpul rigorii, se opune lui Jupiter (Hased), pe stâlpul milei. Vă voi explica într-o zi toate aceste legături şi veți vedea cum Venus şi Saturn reprezintă aproape aceeași realitate manifestată în regiuni diferite. Aceasta va contrazice poate tot cea ați învățat până acum, dar veți vedea de exemplu cum pe aceeași linie a iubirii, iubirea lui Venus devine inteligența lui Saturn, şi cum, pe cealaltă linie, inteligența concretă a lui Mercur, cea a judecăților, a cuvântului şi a afacerilor, devine în înalt înțelepciunea lui Uranus.

Despre aceste corespondențe nu se găsesc încă multe explicații în cărți, dar datorită Cerului multe dintre ele mi-au fost revelate. Sefiroții nu au fost plasați la întâmplare; există între ei nişte legături geometrice care sunt semnificative... Dar aceasta depășește înțelegerea voastră şi pentru moment nu este chiar necesar să abordați aceste chestiuni filozofice şi abstracte;

reţineţi astăzi numai aceste cuvinte despre culori pentru a putea lucra eficace la evoluţia voastră. Lucraţi schimbând zilnic culoarea. Puteţi începe cu roșul care este cel mai apropiat de pământ şi continuaţi cu portocaliul, cu galbenul, cu verdele… Sau dimpotrivă, începeţi cu violetul. Astfel veţi coborî sau veţi urca, aşa cum vă doriţi.

Culoarea roșie este cea mai apropiată de pământ, şi din acest motiv podeaua sălii noaste de mese şi majoritatea clădirilor sunt vopsite în roșu, în timp ce partea superioară este vopsită în albastru. Cerul este albastru şi pământul este roșu. În limba ebraică, primul om este numit Adam, locul unde trăia se numea Eden, pământul, Adamah şi culoarea roșie Adom. Culoarea roșie, pământul, omul şi Edenul sunt cuvinte care în limba ebraică au aceeași rădăcină. Iată de ce în Cabală, Adam este numit „omul roșu”. Dar bătrânul Adam trebuie să moară şi să lase locul omului nou, Hristos, simbolizat de culoarea albastră.

Transformarea roșului în albastru constituia tocmai lucrarea alchimiștilor. Aceasta înseamnă că tot ce este grosolan, violent, animalic în om, trebuie transformat, sublimat. Roșul şi albastrul sunt cei doi poli opuși, iar dacă doriţi să treceţi de la unul la celălalt, cereţi-le alchimiștilor, ei vă vor răspunde că trebuie să știţi să lucraţi cu acidul şi baza. Dacă știţi să lucraţi cu cele două principii, masculin şi feminin, puteţi schimba culorile, adică să transformaţi albastrul în roșu sau roșul în albastru, punând câteva picături de acid sau de bază… Chimia limpezește deci preceptele religiei, dar credincioșii nu ştiu acest lucru. Nici chimiștii nu îl ştiu; pentru ei sunt nişte fenomene pur materiale pe care nu încearcă să le interpreteze. Ştiinţa se limitează să constate faptele, ea nu caută nici motivaţia lor existenţială, nici semnificaţia lor. Dar mie îmi face plăcere să vi le interpretez!…

Noi suntem deci acel Adam roșu care trebuie să cedeze locul lui Hristos. Această transformare este posibilă, este scopul religiei. Bătrânul om Adam supus pasiunilor (roșul) trebuie să cedeze locul lui Hristos, omului nou (albastrul), care se află în adevăr, în pace, în armonie. Fericiţi sunt cei care înţeleg! Fericiţi sunt cei care urmează calea luminii!

Aș încheia citându-vă încă o dată aceste cuvinte din Zohar la care ţin foarte mult. Eu le pronunţ deseori în gând: „Șapte lumini există în Prea Înalt, şi acolo locuiește Cel mai Bătrân

dintre Bătrâni, cel mai Misterios dintre Misterioși, cel mai Ascuns dintre Ascunși: Ain Sof”… Este minunat! Puteți repeta şi voi aceste cuvinte şi lumina să apară! Fie ca toţi să lucreze acum asupra luminii, cu lumina şi pentru lumină!

Cap. 8 – Modelul solar

I.

Lectura gândului zilei:

„Cel mai înalt ideal este să luați ca model soarele. Dacă doriți să imitați un savant, un filozof sau chiar un erou, un sfânt, un Inițiat, veți primi fără îndoială câteva particule din virtuțile lor, dar niciodată atât de multe şi de o calitate aşa de pură ca atunci când modelul vostru este soarele.

Imaginea perfecțiunii este soarele, iar dacă îl luați ca model, dacă vă veți gândi asemenea lui numai să luminați, să încălziți, să însuflețiți creaturile, atunci realmente vă veți transforma. Şi chiar dacă nu obțineți niciodată lumina, căldura şi viaţa soarelui, numai dorința de a le dobândi vă va proiecta în regiunile celeste unde veți face cu adevărat nişte minuni. Această dorință de a lumina, de a încălzi şi a însufleți creaturile vă va face mai luminoși, mai călduroși şi mai însuflețiți”.

Iată încă o pagină care îi va șoca puțin pe unii şi uimi pe alții. A lua ca model soarele! Toată lumea îmi va spune: „Ascultați puțin, este de necrezut, soarele nu este o ființă inteligentă şi conștientă!” Iată însă că se înșeală.

Desigur, soarele se prezintă sub aparența unei mingi de foc. Dar sub ce aparență se prezintă ființa umană? Un corp care funcționează ca o mașină… Iar universul este şi el o mașină. Există chiar nişte minți de geniu care au apărut în lume ca să pretindă că el este opera hazardului. Dar un hazard atât de inteligent, atât de perspicace, nu este oare ciudat?

O mașină nu funcționează din întâmplare, cineva a pus-o în mișcare. Nu ați văzut niciodată o mașină pornind fără ca o inteligență să fi provocat această pornire.

De îndată ce există o materie, trebuie să existe un spirit care să o însuflețească. De aceea este o eroare să credem ca soarele nu este decât o minge de foc incandescentă. Soarele este un teren minunat, locuit de creaturile cele mai evoluate,

care conduc planetele, iar vibrațiile acestor creaturi se transformă în spațiu în căldură şi lumină; pe soarele însuși există o temperatură foarte moderată. Cine m-ar crede? Poate nişte copii.

Eu nu minimalizez pe nici unul dintre Marii Maeștri ai omenirii afirmând că trebuie să luăm ca model soarele, fiindcă şi ei l-au luat ca model. Din moment ce au luminat întreaga lume cu înțelepciunea lor, au încălzit inimile întregii lumi cu iubirea lor, au însuflețit întreaga lume cu viaţa lor pură, aceasta dovedește că au luat ca model soarele. De altfel, dacă soarele îşi trimite neîncetat lumina şi căldura sa, dacă susține neobosit viaţa în univers, este pentru că are şi el un model de imitat: Domnul.

Imitarea este o tendință înnăscută la ființa umană ca şi la celelalte creaturi. Dar pe cine vrem să imităm? Un actor sau o actriță de cinema, un jucător de fotbal etc...

Nu avem nişte criterii corecte pentru a alege un model, şi mai ales nu cunoaștem cât de importantă este această chestiune a modelului pentru viața psihică. Aveți un prieten: frecventându-l, primiți anumite particule de la el, el vă transmite ceva din virtuțile şi viciile sale, şi astfel vă modelați după el fără știrea voastră. În același fel, „frecventând" soarele, încălzindu-vă zilnic de bunătatea, de limpezimea, de puterea sa, de toată această viață care țâșnește, după un timp veți constata că se produc mari transformări în voi înșivă, în celulele voastre: ceva în voi începe să vibreze altfel şi deveniți din ce în ce mai luminoși, mai călduroși, mai însuflețiți.

Dacă doriți să aveți o influență binefăcătoare asupra oamenilor, intrați zilnic în contact cu soarele pentru a primi de la el câteva particule pe care le veți transmite celorlalți. Soarele este singurul care să vă poată pune în cele mai bune dispoziții în privința oamenilor. Atât timp cât nu avem acest model de căldură şi lumină, cădem pradă unui comportament inferior. Priviți ce se întâmplă în lume: vedem numai nişte oameni care vor să profite de pe urma altora, aservindu-i, distrugându-i. Nu este ceva de laudă! În timp ce, prin soare aveți imaginea unei ființe strălucitoare, generoase, şi sunteți influențați. Admițând chiar că el nu este o creatură inteligentă şi cumpătată în sensul în care de obicei noi o considerăm, contactul cu lumina şi

căldura sa nu vă pot inspira decât nişte gânduri mai deschise, nişte sentimente mai fraterne.

Desigur, au existat întotdeauna nişte ființe excepționale pe care le putem lua ca modele pentru puritatea, bunătatea, inteligența, cinstea lor. Dar perfecțiunea este altceva. Perfecțiunea presupune dezvoltarea ideală a acestor trei factori care sunt intelectul, inima şi voința, ceea ce se întâlnește foarte rar. Există unii oameni extrem de inteligenți şi educați care nu manifestă nici un pic de iubire pentru ceilalți. Sau alții, plini de iubire, dar lipsiți de voință, şi exemplele pot continua. Viața ne arată fără încetare nişte ființe cu adevărat remarcabile în anumite domenii, dar handicapate în altele. În timp ce soarele ne oferă imaginea ideală a perfecțiunii: lumina sa ne învață că el cunoaște tot, căldura sa ne vorbește despre iubirea sa, iar viața ce o răspândește în univers ne descoperă atotputernicia sa.

Atunci când dorim să dobândim nişte cunoștințe, să învățăm o meserie: de exemplu, dogar sau bărbier, mergem la cel care profesează această meserie pentru a vedea cum confecționează nişte butoaie sau bărbierește pe cineva. Dar dacă trebuie să învățăm cum să devenim nemuritori, cum să obținem viaţa veșnică, trebuie să îi întrebăm pe morți! Aceluia care este viu, nimeni nu îi cere nimic! Iată inteligența oamenilor: ei vor învăța viaţa în cărțile despre morți, ei nu merg lângă soare! Ei folosesc soarele numai la iluminat, la încălzit, iar acum îndeosebi pentru a-i exploata energia, punând-o în butelii şi vânzând-o. Dacă veți spune tuturor acestor fizicieni, ingineri, să ia ca model soarele, ei vă vor râde în nas! Dar dacă mă veți asculta, dacă veți plasa soarele deasupra tuturor preocupărilor voastre, veți vedea cum vă poate lumina, stimula, vindeca.

Eu vorbesc, vorbesc, şi ştiu că mulți vor continua să ia ca model un filfizon prăpădit sau o tânără lipsită de importanță. „Nu mai este nevoie să avem o persoană iubită?” Ba da, desigur, dar în iubirea voastră luați ca model soarele. Asistați la răsăritul soarelui, umpleți-vă de lumină şi îmbrățișați-vă apoi iubitul, veți vedea ce diferență există... În realitate, ar fi de preferat să nu îl îmbrățișați, dar dacă insistați, faceți-o cel puțin după ce v-ați umplut de lumină, de căldură, de puritate.

Eu nu v-am sfătuit niciodată să mă luați ca model. Eu v-am spus mereu că sunt numai o tăbliță indicatoare: eu privesc spre

soare şi în acea direcție arăt cu degetul ca să vă dirijați după el. Fiindcă soarele vă va da totul; eu ce aș putea să vă ofer? Eu pot numai să vă antrenez spre soare, cea mai bună imagine a perfecțiunii.

Cei mai mulți oameni îşi închipuie că nu există ceva mai mare şi impunător ca munca, meseria lor. Ei bine, eu consider că nimic nu se poate compara cu această meserie necunoscută pe care nimeni nu o bănuiește: să devii asemenea soarelui care luminează toate creaturile, le încălzește, le însuflețește. Da, să iei ca model soarele şi, asemenea lui, să luminezi, să încălzești, să însuflețești. Desigur, nu este ușor să devii asemenea soarelui; nici în câteva sute de ani de acum încolo nu veți reuși. Dar cel puțin acest ideal de a deveni ca el va produce în voi asemenea transformări încât, în interior, veți deveni cu adevărat o reflectare a soarelui, iar în prezența voastră oamenii vor începe să se simtă mai luminoși, mai călduroși, mai însuflețiți.

Există mii de ocupații în lume, mai ales în ultimii ani când au apărut noi meserii, dar nici una nu se poate compara cu lucrarea celui care dorește să devină ca soarele. Nici una nu poate cu adevărat să îl satisfacă. Priviți, orice ați face, activitatea voastră este limitată. Puteți fi chimist, astronom, muzician, pictor, avocat, notar... evident o parte din voi înșivă este copleșită de activitatea voastră, dar nu prin cunoașterea sau arta voastră veți reuși să rezolvați problemele celelalte ale vieții (soția voastră, copiii voștri, sau chiar sănătatea voastră).

Toți cei care se apropie în mod conștient de soare cu dorința de a deveni ca el, reușesc cu adevărat să aducă viața, căldura şi lumina soarelui. Iar ceilalți, care o simt, vin alături de ei. Cum să nu te îndrepți spre o ființă lângă care te simți însuflețit, încălzit, luminat? În timp ce îl eviți pe cel care este rece, întunecat, lipsit de viață, sau dacă ești obligat să îl frecventezi, te închizi față de el. Priviți florile: ele se închid în timpul nopții, dar ziua se deschid în fața soarelui. Florile ne vorbesc, ne povestesc multe lucruri, ele ne spun: nu puteți deschide ființele decât cu ajutorul căldurii şi al luminii. Dar cine le înțelege?

Luați soarele ca model. Chiar în timpul zilei, când nu vă mai aflați în fața lui, supravegheați-vă, analizați-vă interior, întrebându-vă: „Oare sunt pe cale să strălucesc şi să propag

lumina? Oare sunt pe cale să încălzesc şi să dilat inimile creaturilor? Le aduc oare viața?” Ei da, puneți-vă această întrebare în fiecare moment al zilei, fiindcă aici se află cheia perfecționării voastre.

II.

Cea mai înaltă lecție pe care ne-o dă soarele este iubirea sa pentru toate creaturile. El nu se preocupă să știe cui îi trimite razele sale. Fie că oamenii sunt inteligenți sau proști, buni sau criminali, că îi merită sau nu binefacerile, el îi luminează pe toţi fără nici o distincție. Aici soarele este unic! Luați exemplul celor mai importante ființe care au trăit pe pământ: toate au avut câteva idei preconcepute, câteva preferințe şi chiar câteva animozități. Chiar şi cei mai mari profeți, chiar şi cei mai mari Maeștri nu s-au putut elibera în întregime de nevoia de a aplica legea justiției şi a-i pedepsi pe cei răi.

De ce soarele oferă un credit de lumină, de căldură şi viaţă tuturor creaturilor fără discriminare, criminalilor, la fel ca şi sfinților şi oamenilor cinstiți? Oare este orb, nu vede crimele, este el numai ceva mecanic lipsit de inteligență şi discernământ ce nu ține seama de bunătate sau răutate, de cinste sau necinste? Nu, soarele observă greșelile şi crimele oamenilor mult mai bine ca oricine, dar pentru el acestea sunt nişte mărunțișuri în raport cu imensitatea luminii şi a căldurii sale. Tot ceea ce nouă ne pare monstruos şi îngrozitor, nu constituie pentru el decât nişte mici greșeli, nişte distrugeri neînsemnate, nişte mici murdării… El le înlătură, le repară, le spală şi continuă cu o răbdare nelimitată să îi ajute pe oameni până când ei vor atinge perfecțiunea.

Vă veți întreba: „Dar ce motivație are această generozitate? Oare ce filozofie poate să aibă soarele în mintea sa?” Veți vedea imediat. Soarele are o anumită concepție despre specia umană: el vede veșnicia şi nemurirea sufletului uman, el știe foarte bine că omenirea este încă un fruct verde, acru, dur şi acid. Şi cum el se pricepe bine să coacă fructele pomilor, pe care le umple încet-încet cu zahăr şi arome până ce le face gustoase, tot aşa dorește să maturizeze şi omenirea. El să decis să aibă răbdare, fiindcă a înțeles că pentru omenire este nevoie de mai mult timp decât pentru pomi şi fructe. El știe

că încălzind chiar şi un criminal, acesta va ajunge într-o bună zi să fie obosit şi scârbit de sine încât va cădea sub influența benefică a soarelui… şi va deveni o ființă plăcută, delicată, un poet, un muzician, un binefăcător al omenirii.

Soarele nu îi părăsește pe oameni fiindcă știe că, dacă îi părăsește, evoluția lor va fi ratată, nu vor exista fructe coapte, nu vor mai exista sfinți, profeți, divinități pe pământ. Soarele continuă să îi încălzească şi să îi lumineze pe oameni fiindcă el cunoaște cauzele şi consecințele, începutul şi sfârșitul, el cunoaște calea evoluției… Altminteri, el ar deveni furios, s-ar închide, s-ar întuneca, şi ar veni sfârșitul speciei umane! Dacă soarele strălucește mereu, aceasta dovedește că el cunoaște scopul lucrării sale, finalitatea creației, şi continuă să îi ajute pe oameni până la maturizarea lor.

Pentru soare, noi suntem ca nişte grăunțe plantate pe undeva în solul spiritual: sub razele sale noi putem da flori cu nişte culori şi parfumuri extraordinare încât divinitățile vor fi extaziate. Ce este o floare? Ea nu știe nici să cânte, nici să danseze, nici să cânte la vioară, şi totuși cântăreții, dansatorii, muzicienii se încântă în fața ei… Dacă vom ști să fim ca florile, de ce divinitățile care se găsesc atât de sus de noi nu ar veni să se extazieze? Ele vor spune: „Oh, ce flori frumoase!” şi se vor ocupa de noi pentru a ne face şi mai puri, mai luminoși, mai parfumați.

Iată ce știe soarele, de aceea el este singurul care nu se oprește să facă bine oamenilor. Toți ceilalți obosesc, închid prăvălia şi dispar din circulație: ei sunt înmormântați! Iar soarele este mereu triumfător, radios. El spune: „Veniți, alimentați-vă, luați… Ați făcut nişte prostii?… Eu nu vă vreau. Oamenii sunt egoiști, răi, răzbunători, iar dacă vă prind, eu nu răspund de voi. Dar eu nu vă fac nici un rău, veniți, expuneți-vă razelor mele… Vă voi mai da încă!” Dacă vom lua ca model soarele, vom deveni deci mai buni. Aproape de el găsim curajul să uităm toate greutățile, toate decepțiile ce le întâlnim alături de oameni. Gândind ca soarele, vom deveni nişte divinități fiindcă nu ne vom pierde niciodată răbdarea. Toţi ceilalți capitulează şi după o vreme vă spun: „Plecați de aici! Nu vreau să vă mai văd! Am făcut tot ce am putut pentru voi, iar acum am obosit. Plecați”. Dar soarele nu este niciodată obosit… Înțelegeți acum

de ce vă duc spre soare, fiindcă el este singurul care vă poate inspira nişte sentimente nobile şi divine.

Pentru a cunoaște filozofia soarelui, mi-am fixat într-o zi o întâlnire cu el. Da, ne-am întâlnit… într-o cârciumă, am comandat nişte aperitive şi apoi i-am spus: „Oh, dragul meu soare, vreau să te întreb ceva, fiindcă nu este încă foarte clar în inima mea. Cum se face că ești atât de luminos? – Fiindcă ard de iubire, a spus el, iar iubirea face să țâșnească lumina. – Dar explică-mi cum procedezi să continui să îi iubești şi să îi luminezi pe oameni, când vezi mai bine ca oricine cât sunt de răi? – Oh, tu știi, de mult timp m-am decis să nu mă mai preocup să știu cum sunt. Eu mă ocup numai de mine şi îmi place să răspândesc căldura iubirii mele, continui, şi mă bucur. Dacă oamenii mă apreciază sau nu, îmi este egal, şi te sfătuiesc să procedezi la fel, fiindcă dacă vei începe să ții cont de ceea ce sunt oamenii, nu vei mai putea rămâne niciodată lângă ei”.

M-am hotărât deci să îl imit pe soare şi de aceea îmi pot continua lucrarea. Dacă vă închipuiți că există mulți oameni care mă apreciază şi vor să mă ajute, vă înșelați. Eu îi deranjez pe mulți şi ei ar dori să se descotorosească de mine. Vă asigur că văzând cât sunt de vicleni, de răi, de interesați, de ingrați, uneori cred că este mai bine să-mi pun pe cap pălăria şi să nu mă mai ocup de oameni. Dar, din fericire soarele este prin preajmă şi îmi șoptește: „Amintește-ți de discuția noastră din cârciumă. – Ah, da, da!” îi răspund şi continui… Iar voi de ce nu vreți să îl imitați pe soare?

Este adevărat că ştiinţa a calculat deja data morții sale, iar după părerea unor savanţi americani, el este deja bolnav! În realitate, soarele posedă secretul de a-și prelungi viața atât cât vrea, până la perfecționarea întregii sale familii. Da, pentru ca soarele are o familie de crescut, de hrănit: toate planetele din jurul său sunt copiii săi, şi el nu poate muri înainte ca acești copii ai lui să atingă perfecțiunea, adică înainte de a deveni nişte sori ca el.

Cap. 9 – Adevărata religie solară

I.

Soarele luminează, încălzește şi însuflețește. Nu am epuizat încă conținutul acestor trei noțiuni de lumină, căldură şi viață, şi veți vedea acum cum ne pot ajuta ele să înțelegem unul dintre aspectele cele mai obscure ale religiei creștine: Sfânta Treime.

Teologii prezintă Sfânta Treime ca un mister, misterul unui singur Dumnezeu în trei persoane. Ce pot face oamenii cu un mister? Îl lasă în pace şi îşi văd de treaba lor. Dimpotrivă, noi întâlnim Sfânta Treime, o salutăm, o frecventăm, ne bucurăm zilnic să o vedem. „Ce blasfemie!” va spune Biserica. Poate. Dar dacă se prezintă oamenilor o Divinitate atât de abstractă şi îndepărtată, nu trebuie să ne uimim că ei nu o mai simt, că nu mai sunt locuiți de ea şi se dedau la faptele cele mai imorale, cele mai nebunești.

În noua religie care se apropie şi va invada lumea, realitățile spirituale vor deveni atât de apropiate, de accesibile, încât fiecare om le va putea trăi, simți, unindu-se cu ele, comunicând cu ele; el se va hrăni zilnic cu o hrană extraordinar de luminoasă încât va fi obligat să se transforme. Omul se poate transforma cu adevărat numai dacă absoarbe în toate domeniile o hrană de o mai bună calitate.

Trinitatea apare în majoritatea religiilor din lume sub nişte nume diferite. La origine există mereu o ființă care naște o altă ființă, iar aceasta la rândul ei naște o a treia. În creștinism sunt denumite Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt. Tatăl este viaţa care inundă universul, izvorul de unde țâșnesc toate creațiile. Despre fiu se poate spune că este lumina fiindcă Hristos spune el însuși: „Eu sunt lumina lumii”, dar el este deopotrivă iubirea, adică căldura. Iar Duhul Sfânt este când iubirea, când lumina care aprinde inteligențele, dă capacitatea de a profetiza, de a vorbi în mai multe limbi şi de a pătrunde misterele. În realitate, nu contează prea mult care este iubirea şi care este înțelepciunea; Fiul şi Duhul Sfânt sunt unul, ei se transformă unul în altul, ei au aceleași puteri.

Principala problemă constă în a înțelege că aceste trei principii, Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt se regăsesc în viaţa, lumina şi căldura soarelui. Tatăl este viața; Fiul este iubirea sau lumina; iar Duhul Sfânt este lumina sau iubirea. Veți întreba: „Avem oare dreptul de a regăsi aceste trei entități în lumina, căldura şi viața soarelui?” Desigur, iar această corespondență este un avantaj practic formidabil, fiindcă ne permite să contemplăm în

fiecare dimineață această Sfântă Treime, să comunicăm cu ea, să ne legăm de ea pentru a-i primi toate binecuvântările. Este o promisiune de înviere şi de viaţă.

Oare de ce creștinii nu vor să înțeleagă că toate marile adevăruri se află sub ochii lor? Toţi vor înțelege, mai puțin ei. Ei vor spune mereu: „Oh, soarele... Chiar dacă soarele nu ar exista, este de ajuns să oficiem slujba ca să fim salvați”. Ei nu au înțeles că, fără soare, nimeni nu ar mai fi viu pentru a oficia slujba, iar ei ar fi fost demult morți, pietrificați şi înghețați. Numai creștinii sunt în acest caz orbi şi limitați.

Atunci când lumea din înalt a creat lumea de jos, ea a lăsat peste tot nişte semne, nişte urme, nişte reflectări, pentru ca oamenii să le poată găsi. Una dintre aceste reflectări este soarele. Prin intermediul său, această Treime care nu vrea să rămână complet ascunsă şi inaccesibilă se manifestă pentru a lăsa oamenilor posibilitatea de a o regăsi. Să înțelegem bine: în realitate, Sfânta Treime nu se află nici în lumina, nici în căldura, nici în viața soarelui, ea se găsește infinit mai departe, dar prin intermediul acestei lumini, acestei călduri şi vieți, noi o putem atinge, comunicăm cu ea, iubind-o, chemând-o, determinând-o să pătrundă în noi.

Fiind creați după chipul Domnului, fiecare dintre noi trebuie să fie deopotrivă o trinitate. De altfel, prin intelectul, inima şi voința noastră, noi suntem deja o trinitate care gândește, simte şi acționează. Evident, această mică trinitate este puțin întunecată, înțepenită, înghețată, dar ea se va însufleți, se va lumina şi se va încălzi lângă soare. Iată încă un avantaj de a asista la răsăritul soarelui: mica noastră trinitate devine încet-încet luminoasă, călduroasă, însuflețită ca soarele, ea se apropie de această mare Treime a Tatălui, a Fiului şi a Duhului Sfânt.

Hristos a spus: „Fiți, dar, voi desăvârșiți precum Tatăl vostru Cel ceresc desăvârșit este”. Dar dacă noi nu l-am văzut niciodată pe Tatăl, de unde să luăm modelul perfecțiunii sale? Aici noi avem un model, soarele. Dumnezeu se află foarte sus, foarte departe, dar în mila sa El a dorit să lase oamenilor posibilitatea de a-L regăsi, şi le-a lăsat-o ca un fir al Ariadnei. Dacă urmează acest fir, trecând prin soare, ei vor ajunge la Tatăl...

În fiecare zi vedem o imagine sublimă a Sfintei Treimi, iar dacă știm să lucrăm cu acest model, mica noastră trinitate

poate deveni şi ea sfântă. Toţi repetă cuvintele lui Hristos: „Fiți, dar, voi desăvârșiți precum Tatăl vostru Cel ceresc desăvârșit este”, dar atât timp cât nu știm cum se manifestă El, care sunt vibrațiile, culorile sale, puterea sa, totul rămâne la nivel teoretic. Soarele ne explică că Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt sunt unul, inseparabili. În spiritul multor creștini, ei sunt separați, dar în realitate ei sunt unul, trei în unul. În Cabală, 1 este 3, şi 3 este 1.

Tot la fel, intelectul, inima şi voința nu sunt niciodată separate în om: ele sunt sudate, pășesc, galopează împreună. Intelectul întocmește nişte proiecte, inima îi dă o mână de ajutor, îl încurajează: „Continuă, mergi mai departe, eu te sprijin!” iar voința galopează pentru a îndeplini aceste proiecte. Îi vedem pe toți trei alergând, tot alergând… Uneori există contrariul, voința îi antrenează pe ceilalți, iar omul îşi sparge capul fiindcă intelectul a rămas mult prea în urmă. El poate striga: „Așteptați-mă, vă aflați în greșeală!”, iar voința îi replică: „Taci, tu nu ști nimic”. Ei da, toţi trei au nişte conversații formidabile!… Dar această treime nu este încă sfântă.

Pentru ca treimea noastră să devină sfântă, trebuie să luăm ca model soarele şi să tindem spre el pentru a deveni luminoși, călduroși şi însuflețiți ca el. Desigur, este imposibil să reușim, dar această lucrare se află în linia Inițierii. În loc să rămânem tributari unor concepții vechi şi inutile, este de preferat să contemplăm soarele şi să avem ca ideal să ne asemănăm lui.

Eu v-am spus ca există o lege a mimetismului conform căreia orice creatură se aseamănă în timp cu mediul în care se găsește. Dacă omul privește deseori şi mult timp soarele, dacă îl înțelege, dacă îl iubește, dacă se lasă pătruns de razele sale, el începe încet-încet să îi semene. Iar dacă știe să îi condenseze razele, să le acumuleze, să facă nişte rezerve din ele în plexul său solar, va putea apoi să extragă din acestea după nevoile sale şi să devină neobosit. Este o întreagă știință, o întreagă ucenicie de făcut, iar cei care au luat-o în serios, îi primesc zilnic binecuvântările.

Cum să nu-ți dai seama că în soare se exprimă cel mai bine generozitatea, imensitatea şi veșnicia Domnului? De acum înainte, acolo trebuie să căutați Sfânta Treime. Toți pedagogii ştiu că trebuie să înceapă prin a prezenta copiilor latura concretă a lucrurilor, ceea ce se atinge, ce se vede, pentru a-i

conduce apoi în domeniul abstract. Ar trebui folosită aceeași metodă şi în cazul religiei, şi în loc de a se prezenta Divinitatea, Sfânta Treime ca o abstracție despre care nimeni, sau aproape nimeni, nu înțelege nimic, trebuie început prin latura concretă, adică soarele. Să mergem mai întâi în fața soarelui, să ne încălzim, să ne luminăm, să ne însuflețim, să mulțumim Domnului şi apoi, dacă posedăm suficiente capacități mentale, vom putea merge în lumea de dincolo să căutăm Spiritul Cosmic, Absolutul.

Veți spune: „Dar nu putem să Îl găsim pe Domnul la biserică, în anafură?” Ba da, desigur, Îl putem găsi pe Domnul în biserică, dar care este biserica sau templul ce se poate compara cu natura, şi care este anafura care se poate compara cu soarele? Puteți să mâncați vagoane de anafură, rămânând la fel de răi, de geloși, de senzuali, de proști şi bolnăvicioși ca înainte. În timp ce, dacă vă îndreptați spre această anafură imensă care este soarele şi dacă comunicați zilnic cu ea, veți fi obligați să vă transformați. Fiindcă nicăieri Dumnezeu nu se manifestă în întreaga sa putere, lumină şi căldură, ca în soare.

De altfel, cine poate nega că anafura este pregătită cu nişte materiale date de soare? Iar soarelui nu i se mulțumește. I se ia tot ce produce, grâul, strugurele, dar se uită să i se mulțumească. Nimeni nu-și dă seama că fără el nu s-ar putea face nici o singură anafură, nici o singură picătură de vin. Atunci, de ce oamenii au fost amăgiți? De ce li s-a ascuns importanța soarelui şi li s-a indus ideea că prin anafură şi vin ei Îl vor găsi pe Domnul? Ei Îl pot găsi, dar numai dacă li se explică cel puțin sensul acestor simboluri.

Știți că originea împărtășaniei se află în ultima cină pe care Iisus o ia cu ucenicii săi, când el ia pâinea şi vinul spunând: „Luați, mâncați, acesta este trupul Meu… Beți dintru acesta toți. Că acesta este sângele Meu… Cel ce mănâncă trupul Meu şi bea sângele Meu are viață veșnică”. În realitate, pâinea şi vinul sunt două simboluri de cea mai înaltă semnificație ce erau cunoscute cu mult înaintea lui Iisus.

Atunci când citim Biblia, observăm că Melchisedec a fost primul care a instituit împărtășania oferindu-i lui Avraam pâinea şi vinul. Melchisedec era regele dreptății (în limba ebraică „melek” înseamnă rege, iar „țedek”, dreptate), el locuia în regatul Salem (nume ce are aceeași origine ca „șalom” : pace),

şi de aceea este numit Melchisedec regele dreptății şi al păcii. El îi oferă lui Avraam pâinea şi vinul pentru a-l recompensa după victoria obținută asupra celor șapte regi ai Edomului care reprezintă cele șapte păcate capitale. Fiindcă nu trebuie să ne închipuim că Melchisedec, cel mai mare dintre Inițiați, s-a deplasat pentru a-l recompensa pe Avraam pentru victoria obținută într-o bătălie împotriva a câteva sute sau mii de dușmani. Avraam locuia în Ur şi Caldeea (Ur înseamnă lumină). El practica magia, evoca spiritele, iar pentru a-și desăvârși inițierea asupra adunării de spirite care îl slujeau, el a mers în Egipt.

Melchisedec i-a oferit deci lui Avraam pâinea şi vinul, şi ne putem gândi că aceasta nu este o mare recompensă, exceptând faptul că le înțelegem valoarea simbolică. De fapt, pâinea şi vinul reprezintă întreaga Știință Iniţiatică bazată pe cele două principii cosmice: principiul masculin (simbolizat de pâine) şi principiul feminin (simbolizat de vin), care lucrează împreună în toate regiunile universului.

Pâinea şi vinul sunt deci două simboluri solare. Nu este vorba nici despre pâinea fizică, nici despre vinul fizic, ci despre două proprietăți ale soarelui: căldura şi lumina sa care creează viaţa. Or, căldura sa este iubirea, iar lumina sa este înțelepciunea. Iisus vroia deci să spună: „Dacă vreți să mâncați trupul Meu – înțelepciunea – şi să beți sângele meu – iubirea – veți avea viața veșnică”.

De două mii de ani, creștinii au înghițit vagoane de anafură şi au băut butoaie de vin fără să obțină niciodată viaţa veșnică, şi din nefericire fără să producă în ei nici cea mai mică ameliorare. Fiindcă singura modalitate de a obține viaţa veșnică este de a ne hrăni cu lumina şi căldura lui Hristos, care este spiritul soarelui.

II.

Atunci când Iisus spunea: „Nimeni nu vine la Tatăl meu decât prin Mine”, era Hristos care vorbea prin gura sa. El vroia să spună: nimeni nu poate ajunge la Tatăl decât prin intermediul meu, fiindcă eu sunt spiritul lui Hristos manifestat prin intermediul soarelui. Veți spune că este o interpretare arbitrară. Nu, eu vă pot arăta cum se află locul tuturor adevărurilor: ele sunt prezentate disparat, dispersat, iar Inițiatul trebuie să le

lege şi să găsească locul fiecăruia dintre ele în marea carte a naturii vii.

Eu v-am arătat deja că soarele constituie pentru noi cea mai bună imagine a Sfintei Treimi prin viaţa, prin lumina, prin căldura ce ni le dăruiește. Tatăl este viaţa care curge prin intermediul soarelui. În ceea ce privește lumina şi căldura, ne putem gândi că ele sunt indiferent Fiul sau Duhul Sfânt, dar din punct de vedere inițiatic, Duhul Sfânt reprezintă mai degrabă căldura, iubirea, în timp ce Fiul, Hristos, reprezintă lumina, înțelepciunea.

Această lumină care iese din soare şi produce atâtea transformări în univers, care împarte atâtea binefaceri tuturor creaturilor, această lumină a cărei adevărate naturi nu este încă cunoscută este Hristos, spiritul lui Hristos. Lumina soarelui este un spirit viu, şi prin intermediul acestei lumini spiritul lui Hristos este mereu prezent, activ, lucrează fără încetare. Altminteri, cum am putea interpreta cuvintele: „Eu sunt Lumina lumii"... sau: „Iar Eu şi Tatăl Meu una suntem"?... Ei sunt una în soare, fiindcă în soare lumina şi viaţa una sunt. El a spus de asemenea: „Eu sunt învierea şi viaţa". Cine învie ființele? Cine dă viaţa? Este Hristos, spiritul lui Hristos care trăiește în soare.

Creștinii îl plasează mereu pe Hristos nu se știe pe unde, de exemplu în Palestina, fiindcă acolo a trăit Iisus. Dar dacă el este cu adevărat învierea şi viaţa, el nu trăiește acolo, ci în soare. Desigur, el se află peste tot în univers, dar pentru noi el se găsește mai ales în soare. De aceea, dacă vă obișnuiți să priviți soarele dimineața, gândindu-vă că Hristos se află acolo, în fața voastră, dacă vă legați de el, dacă îl iubiți, întreaga voastră ființă va fremăta, va vibra la unison cu această lumina cosmică condensată ce se manifestă prin el.

Hristos este desigur o entitate mult mai vastă ca soarele, este fiul Domnului, a doua persoană a Treimii, şi el nu se manifestă numai în soarele nostru, fiindcă în imensitatea cosmosului există nenumărați sori, mult mai mari şi mai luminoși decât al nostru... De aceea, atunci când vorbesc despre Hristos, eu nu mă refer la Iisus, ci la principiul cosmic care nu are nici început, nici sfârșit. Iisus a fost un bărbat care a trăit acum două mii de ani în Palestina, şi care a fost atât de pur, de nobil, de evoluat, încât la treizeci de ani a primit Duhul Sfânt, şi în același timp spiritul lui Hristos; de aceea a fost numit Iisus

Hristos. Dar Hristos se poate naște în inima şi în sufletul oricărei ființe umane. El s-a manifestat în Orfeu, în Moise, în Zoroastru, în Buddha… în toţi marii Inițiați din toate țările şi toate epocile.

Există un singur Iisus, dar există, pot exista, mii de Hristoși. Iisus este unic, el se află în fruntea religiei creștine, aşa cum Buddha se află în fruntea religiei budiste, iar Mahomed în fruntea religiei musulmane. Dar Hristos se află în fruntea întregii omeniri şi chiar a întregului univers, el nu este capul unei singure religii, ci a tuturor religiilor, el le-a inspirat. De aceea oamenii trebuie să pună punct aspectului rasial şi sectar al religiilor. Creștinismul este încă o religie sectară. În Vechiul Testament, Dumnezeu era numai Dumnezeul israeliților; numai ei trebuiau să trăiască şi aveau dreptul de a domina şi masacra celelalte popoare. Mai târziu, creștinii s-au folosit de Noul Testament pentru a proceda la fel, gândind că ei au fost aleși, iubiți şi preferați de Domnul, iar ceilalți erau nişte necredincioși. Iată cea mai mare eroare a creștinilor. Aşa cum soarele este la fel pentru toţi oamenii, şi Domnul este la fel pentru toţi copiii săi, altminteri ar trebui să concluzionăm că soarele îl depășește pe Domnul prin iubirea şi generozitatea sa.

Cum să îi facem să înțeleagă pe oameni că este ridicol să dorești să Îl atragi pe Dumnezeu de partea ta? Priviți două țări care intră în război: fiecare îşi binecuvântează prin preoții ei armele şi soldații cu o mare solemnitate, implorându-L pe Dumnezeu să îi aducă izbânda şi să-i distrugă dușmanii; ei fac totul pentru a îmbuna Divinitatea, prin cântece, rugăciuni, tămâie… Ce mentalitate jalnică! Niciodată nu trebuie să încercăm să îl cumpăram pe Domnul. Dintr-un punct de vedere obișnuit, toată lumea va considera că este normal, fiecare trebuie să-și protejeze interesele. Da, dar dacă ne înălțăm până la Domnul, vom constata că, asemenea soarelui, Domnul este imparțial şi îi lasă pe oameni chiar să se masacreze dacă aceasta le place atât de mult.

Unul dintre aspectele esențiale ale filozofiei solare este faptul că soarele ne conduce spre universalitate. Trebuie să se înceteze ca o rasă, un popor, o religie sau o ideologie să domine lumea; trebuie ca toţi să pășească împreună spre religia universală care este cea a iubirii şi a fraternității.

Credeți-mă, Domnul este ca soarele: rasele, religiile, ideologiile îi sunt egale. El nu dă doi bani pe faptul că ești galben, negru, roșu sau evreu, catolic, protestant şi chiar ateu, toţi sunt copiii săi şi El ține cont numai de virtuțile lor: iubirea, înțelepciunea, cinstea, generozitatea…

Păstrați mereu această imagine a soarelui ca pe cel mai bun reprezentant al Divinității. De ce oamenii care consideră că este normal să meargă în biserici sau temple pentru a se închina, a îngenunchea şi a se ruga în fața icoanelor sau a statuilor sfinților, consideră că nu este normal să contemple soarele? De ce să ne închipuim că vom primi mai multă lumină sau confort în fața operelor unor ființe umane care nu au fost totdeauna pure şi cinste, decât în fața soarelui care a ieșit din mâinile Domnului strălucitor şi viu? Mergeți în biserici şi temple, şi eu o fac uneori, dar să știți că aproape de soare veți învăța să trăiți cu adevărat viața divină.

CUPRINS